

Lisen Gunnarsson
Göteborgs Universitet
Institutionen för Globala Studier
Examensarbete Internationella Relationer

Vårterminen 2018
Handledare: Andréas Litsegård
Antal ord: 13 437

Hur olika nationer framställs

En kritisk diskursanalys av Donald Trump

Abstrakt

Syftet med den här uppsatsen är att belysa USA:s inflytande på konflikten mellan Israel och Palestina. Genom att titta närmare på hur Donald Trump porträtterar de olika aktörerna kan vi få en känsla för talets inverkan på den enskilda individen. Därav analyseras hur Donald Trump framställer USA, Israel och Palestina i sitt tal den 6 december 2017, där han tillkännager flytten av den amerikanska ambassaden från Tel Aviv till Jerusalem. I talet belyses skapandet av dikotomier genom ett postkolonialistiskt ramverk, där Edward Saids teorier om orienten är tongivande. Talet analyseras med hjälp av kritisk diskursanalys närmare bestämt Norman Faircloughs tre analysnivåer: diskurs som text, diskursiv praktik och social praktik. Resultatet visar att alla tre analysnivåer på olika vis speglar ett dikotomiskt sätt att se världen, där USA och Israel jämföras medan Palestina hamnar på spektrumets motsatta sida. Dock uttrycks detta huvudsakligen explicit och det som utelämnas i talet är många gånger det som säger mest.

Nyckelord: Donald Trump, Jerusalem, kritisk diskursanalys och postkolonialism

Förord

Jag vill passa på att tacka min handledare Andréas Listgård för all konstruktiv kritik och uppmuntran, trots Göteborgs mest svårläsliga handstil har du varit en ovärderlig hjälp.

Slutligen vill jag dedikera den här uppsatsen till min mamma, Anna Vestman Gunnarsson, som visat mig att de omöjliga är möjligt, även för en dyslektiker som mig.

Innehållsförteckning

1.	Inledning.....	1
	1.1 - Syfte och Frågeställning	3
	1.2 - Avgränsningar	3
	1.3 - Disposition	4
2.	Bakgrund	6
	2.1 - USA:s relation till Israel	6
	2.2 - Jerusalem och Israel-Palestinakonflikten	7
	2.3 - USA:s inställning till Jerusalem	9
3.	Tidigare forskning	11
4.	Teoretiska ramverk	14
	4.1 - Postkolonialism	14
5.	Metod	17
	5.1 - Ontologiska och epistemologiska grundantaganden	17
	5.2 - Kritisk diskursanalys	17
	5.3 - Forskningsdesign	20
	5.4 - Material	22
6.	Analys	23
	6.1 - Diskurs som text	23
	6.2 - Diskursiv praktik	26
	6.3 - Social praktik	31
7.	Slutsatser	32
	7.1 - Avslutande tankar	35
	Referenser	36
	Bilagor	
	- Kodbok	
	- Statement by President Trump on Jerusalem	

1. Inledning

Den 6 december 2017 valde Amerikas Förenta Stater (USA) president Donald J. Trump att tillkännage den kommande implementeringen av ”The Jerusalem embassy act” från 1995 (Trump, 2017 s. 2), han blev således den president som efter 23 år kom att genomföra den kontroversiella ambassad flytten. Den amerikanska ambassaden har således omlokaliserats från Israels största stad Tel Aviv till det religiösa centrumet i Jerusalem. Denna i grunden symboliska handling riktar strålkastarljuset mot den konflikt som varit rådande i regionen ända sedan israels bildande 1948, då både Israeler och palestinier velat annektera Jerusalem för att bli respektive lands huvudstad. Jerusalem har varit skådeplats för varierande maktstrider, då stadens religiösa betydelse för muslimer, kristna och judar har gjort staden till en symbol för rätten till territoriet och de kontroverser som omgärdat staden har många gånger blivit blodiga.

Slitningen mellan israeler och palestinier har oroat det internationella samfundet och ”Jerusalem frågan” har pekats ut som avgörande för den pågående fredsprocessen i landet, vilken sträcker sig utanför de två folkgrupperna och har potential att påverka hela regionen (Cherkaoui, 2017 s. 11-12). Flertalet länder har uttryckt olika farhågor beträffande USA:s ståndpunkt i konflikten, eftersom tillkännagivandet av Jerusalem som israels rättmätiga huvudstad framstår som en officiell legitimering av Israels ockupation av Palestina (Hodgkins, 2017 s. 1). Detta riskerar att hindra fredsprocessen, då uttalandet i praktiken stoppar alla utsikter till en tvåstatslösning och riskerar således att späda på konflikten i regionen (Cherkaoui, 2017 s. 11-12).

Utan att regelrätt konsultera eller informera Palestinas eller Israels ledning valde Donald Trump att informera världen om förevarande förändring, vilken riskerade att rucka på det ”status quo” som varit rådande i området de senaste tjugo åren (Hodgkins, 2017 s1). De följande reaktionerna på uttalandet från Israel och Palestina var därför känsloladdade och det internationella samfundets kommentarer har varit både många och kraftiga. Förenta Nationernas (FN) särskilda samordnare för fredsprocessen i Mellanöstern, Nickolay Mladenov, valde att uttrycka sitt starka ogillande för initiativet och han varnade för de möjliga följderna: “any unilateral decision that seeks to alter the character and status of Jerusalem could seriously undermine current peace efforts and may have repercussions across the region.” (United Nations, 2017). Drygt två veckor efter talet genomfördes en officiell omröstning i FN:s generalförsamling, där röstade 128 länder för en resolution som krävde

USA:s omedelbara tillbakadragande av sitt tillkännagivande (United Nations, 2017).

Emellertid har ingen nation, i skrivande stund, valt att gå vidare med mera än fördömanden och inga praktiska åtgärder har gjorts (Khan, 2017 s. 2–3).

Europeiska Unionens vice president Federica Mogherini valde också att uttrycka sin oro inför den väg som USA:s president Donald Trump valt att ta och hon menar på att en tvåstatslösning är enda vägen framåt: ”A negotiated two-state solution, which fulfils the aspirations of both sides, is the only realistic way of bringing the lasting peace and security that both Israelis and Palestinians deserve“ (Mogherini, 2017). I Irak valde utrikesdepartementet att gå så långt som att överlämna en officiell promemoria till USA:s ambassadör i landet, där han bland annat luftade hur beslutet skulle tas emot: “This decision is condemned and decried, it hurt the feelings of hundreds of millions of Arabs and Muslims” (Reuters, 2017). Dessa reaktioner målar upp bilden av de starka motstånd som Donald Trumps tillkännagivande förde med sig.

Det som Donald Trump säger i offentliga tal sätter i mångt och mycket agendan för landets utrikespolitik, då den amerikanska utrikespolitiken det senaste året har varit otydlig och ofta kännetecknats av oförutsägbarhet (Yarhi-Milo, 2018 s. 68). På grund av sin politiska position, kontroversiella ledarstil och innovativa sätt att använda sociala medier har Donald Trump tillgång till en exceptionellt synlig plattform där han kan föra fram sitt budskap. Följaktligen har beslutets räckvidd och dess historiska innebörd gjort det ytterst viktigt att analysera vad som uttrycks i talet och hur han väljer att framställa de båda sidorna i konflikten, då detta tal på flera nivåer tydliggör och förstärker de maktrelationer som finns mellan de olika parterna (Foucault, 2001 s. 330–331). Speciellt då USA:s hegemoniska position förstärker deras möjligheter att påverka. På grund av betydande militära resurser och även ett exceptionellt kulturellt inflytande världen över (Sen, 2002 s. 4-5).

Ambitionen med denna uppsats är således att sätta ljus på vilka ämnen som tas upp i Donald Trumps tal, den 6 december 2017, och hur de olika aktörerna framställs, då det framför allt har en signifikant betydelse för de israeler och palestinier som för närvarande bor i området och även de som befinner sig i exil. Med hjälp av den postkoloniala teorin går det att upptäcka talet implicita tendenser, genom att medvetet titta närmare på Donald Trumps skapande av dikotomier och binära positioner växer en ny bild av talet fram och förhoppningen är att en tydligare bild av verkligheten kommer att utkristallisera sig. Under genomförandet av studien har Norman Fairclough tredimensionella modell använts, för att se talet utifrån sin historiska

kontext, då de tre analysnivåerna: diskurs som text, den diskursiva praktiken och den sociala praktiken, ger en ingående inblick i talet och hjälper oss att se dominerande diskurser, för att därifrån sedan kunna dra slutsatser om den möjliga inverkan som talet kan ha på olika individers inställning.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att belysa USA:s hegemoniska position och dess inflytande över konflikten mellan Israel och Palestina, följaktligen kommer denna studie huvudsakligen att fokusera på hur Donald Trump väljer att framställa USA, Israel och Palestina, i talet den 6 december 2017, då han tillkännagav den amerikanska ambassadens flytt från Tel Aviv till Jerusalem, med en specifik tyngdpunkt på inkluderande och exkluderande faktorer.

Intentionen är att sätta ljus på hur de olika aktörerna lyfts fram i talet för att se hur de i sin tur påverkar individen. Detta kommer att göras med hjälp av en kritisk diskursanalys, där framför allt Norman Faircloughs tredimensionella modell kommer att användas och materialet kommer sedan att analyseras utifrån ett postkolonialt perspektiv.

Frågeställning:

Hur framställer Amerikas president Donald Trump USA, Israel och Palestina i sitt tal den 6 december 2017, då han tillkännager implementeringen av “the Jerusalem Embassy Act“ från 1995?

1.2 Avgränsningar

På grund av tidsbegränsning kommer inte någon heltäckande bild av konflikten, mellan Israel och Palestinas, politiska historia att ges. Dock kommer speciellt viktiga event att behandlas i avsnittet “bakgrund” för att inte tappa det kontextuella sammanhanget. Några exempel på sådan viktig information är en kortfattad historisk sammanfattning av USA:s relation till Israel och ett koncentrerat sammandrag av politiska motsättningar i Israel-Palestinakonflikten med fokus på Jerusalem.

Även de internationella samfundets reaktioner och uttalanden kommer att tas upp dock är det inte huvudfokus och kommer därför endast att behandlas fragmentariskt som ett komplement,

alltså inte i sin helhet och ingen analys kommer att göras utifrån dessa perspektiv, då detta enligt min bedömning inte är relevant för sagda frågeställning.

Två till synes viktiga delar som endast kommer att behandlas i korthet är de bakomliggande faktorer till varför Donald Trump beslutat sig för att flytta ambassaden och hur detta beslut direkt såväl som indirekt påverkar USA:s relation till Israel och Palestina. Jag medger att detta är två betydande aspekter dock har jag valt att inte gå djupare in på dessa, då en c-uppsats inte ger tid eller utrymme för att göra en tillfredsställande analys. Sedermera kommer studien endast fokusera på tidigare nämnda frågeställning och lämnar sagda aspekter till en framtida studie. På samma vis finns det många olika uttryck för USA:s hegemoniska inflytande över konflikten mellan Israel och Palestina, dock har jag valt att endast fokusera på hur Donald Trumps uttalande kan ses som en manifestering av USA:s hegemoniska position, då det på ett tydligt sätt är relaterat till frågeställningen. Följaktligen kommer ämnen som USA:s inställning till bosättningar eller militära samarbeten inte att inkluderas i uppsatsen.

Under uppsatsens gång har jag medvetet försökt att förhålla mig objektiv, dock går det inte helt att bortse från tidigare kunskaper och erfarenheter, således bör läsaren vara uppmärksam på aspekter som kan ha påverkats av min person.

Avslutningsvis vill jag poängtera att denna studie fokuserar på ett specifikt tal och målet är att undersöka hur de olika parterna framhålls. Det är viktigt att vara medveten om att detta endast är ett stickprov från en specifik tid och plats, därför har denna studie inte som ambition att vara generaliserbar i någon större utsträckning, då den typen av påståenden skulle behöva grunda sig på ett större antal källor och fall. Ändå anser jag att detta är en viktig aspekt att studera då det individuella fallet potentiellt sett har stora möjligheter att påverka konflikten mellan Israel och Palestina, samt nationernas självbild.

Naturligtvis finns det en uppsjö av uttalanden från Donald Trump angående konflikten som även de hade varit relevanta att studera, dock har de specifika talet valts ut på grund av sin extraordinära karaktär då det ger uttryck för en historisk händelse och samtidigt är ett ovanligt tydligt exempel för Trump administrationens utrikespolitik.

1.3 Disposition

Denna uppsats strävar efter att vara så tydlig och lättförståelig som möjligt och är därför uppdelad i sju olika kapitel som på olika sätt bidrar till att besvara frågeställningen.

I det första kapitlet introduceras ämnet och forskningsproblemet läggs fram för att läsaren ska få en inblick i den specifika problematiken. Sedan utmålas uppsatsens syfte och frågeställning för att ge en tydlig bild av vad studien vill uppnå. Trots höga ambitioner finns det betydande begränsningar inom undersökningen, vilka systematiskt går igenom för att läsaren ska ha insyn i studiens avgränsningar och möjliga problematik.

I kapitel två finns en kort sammanfattning av USA:s relation till Israel och Jerusalem samt ett sammandrag av Israel-Palestinakonflikten, där forsknings problemets bakgrund rullas upp i en näst intill kronologisk ordning. För att ge läsarna nödvändiga förkunskaper om de händelser som lett till den nuvarande situationen i regionen.

Hela kapitel tre består utav en genomgång av tidigare forskning, för att få en klar bild av den nuvarande vetenskapliga kartan och hur den har använts i den föreliggande studien.

Under kapitel fyra introduceras uppsatsens teoretiska ramverk. Följaktligen presenteras postkolonialismens grundantagande och speciellt fokus ges till Edward Saids (1978) teorier om skapandet av dikotomier och binära oppositioner.

Kapitel fem behandlar de metodologiska tillvägagångssättet, där målet är att så klart som möjligt återge insamlandet av information och bearbetningen av materialet. För att förtydliga de grundläggande antagandena som genomsyrar uppsatsen startar kapitlet med en ingående analys av studiens ontologiska och epistemologiska utgångspunkter. För att därefter introducera den metod som kommer att användas, Norman Faircloughs version av kritisk diskursanalys. Sedan läggs forskningsdesignen fram och målet är att visa upp operationaliseringen av både teori och metod. I metodens avslutande stycke redogörs för hur materialet har samlats in och en diskussion förs angående studiens relevans

I kapitel sex genomförs analysen med hjälp av Norman Faircloughs tre dimensioner. I tur och ordning analyseras talet utifrån de tre analysnivåerna: diskursen som text, diskursiv praktik och social praktik.

Under kapitel sju diskuteras och förtydligas de slutsatser som kan dras från analysen för att få en tydlig överblick över de resultat som kommit till ytan. Avslutningsvis kommer det föras en

diskussion om viktiga aspekter som kommit fram under arbetets gång som skulle må bra av att analyseras vidare i framtida forskningsprojekt.

2. Bakgrund

2.1 USA:s relation till Israel

Under de 242 år som USA har existerat har landet aldrig haft några traditionella kolonier i mellanöstern och har därför aldrig innehaft någon direkt länk till regionen. Detta innebär att de fått förlita sig på andrahandsinformation eller genom det lilla antal amerikanska forskare och affärsmän som personligen valt att besöka området. Därför ligger det nära till hands att förmoda Israels bildande den 14 maj 1948 som en viktig pusselbit i sökandet efter sätt att se på befolkningen i regionen. Endast elva minuter efter Israels självständighets proklamation 1948 valde USA:s dåvarande president Harry s. Truman att erkänna den nybildade nationen och på så vis bli Israels tidigaste allierade (National Archives, 1948).

Samarbetet mellan de två länderna har sedan dess varit betydande och från omvärldens håll har de två nationerna setts som självklara allierade. En framstående teori angående bakgrunden till USA:s val att alliera sig med just den judiska befolkningen har uttryckts av Edward Said (1998). Han menar att det grundar sig på den judiska befolkningens rötter i Europa och den israeliska statens demokratiska värderingar och vilja att bli sedd som en västerländsk stat, då detta har underlättat samarbetet och de två staterna har kunnat arbeta utifrån gemensamma intressen (Jhally, 1998). Israels geopolitiska läge har också varit av intresse då det gett USA tillgång till en strategisk position i mellanöstern (Hasson, 2013 s. 7). En sista möjlig anledning till USA:s stora intresse för Israel är att stärka sin egen hegemoniska position i världen genom att öka sitt inflytande över regionen. Antonio Gramsci såg det som inbyggt i det kapitalistiska systemet, då det dominerande skiktet i världen behåller sin ställning genom att dominera de mindre mäktiga. Om så är fallet är Israel en värdefull allierad då de två länderna har betydande möjligheter att dominera framförallt Palestina (Baylis, Smith, & Owens, 2016 s. 135-137).

Genom historien har USA varit generösa med både ekonomiskt och militärt stöd till Israel. I en rapport från 2005 går Mark Clyde så långt som att redan i första meningen slå fast att Israel är beroende av USA:s stöd för att deras ekonomi ska gå runt: "Israel is not economically self-

sufficient, and relies on foreign assistance and borrowing to maintain its economy.” (Clyde, 2005 s. 1). USA har också vid ett flertal tillfällen valt att aktivt delta som medlare i konflikten mellan Israel och Palestina. En konflikt som pågått sedan staten Israels bildande 1948 och grundar sig i motsättningarna mellan israeler och palestinier, då båda folkgrupperna anser sig ha äganderätt till landmassorna öster om medelhavet, i den här uppsatsen refererat till som Israel. Majoriteten av palestinerna bor i den ockuperade Västbanken eller Gaza remsan, där förhållandena för människorna är hårda, vilket spätt på missnöjet hos befolkningen. Kampen om Jerusalem har blivit något av en symbolfråga då staden har stor betydelse för båda sidor och har således varit en av de svåraste frågorna att komma överens om i de fredsförhandlingar som ägt rum genom åren (Svenska FN-förbundet, 2016).

2.2 Jerusalem och Israel-Palestinakonflikten

I hjärtat av Israel ligger landets mest kontroversiella stad, Jerusalem, som har varit vida omstridd då den innefattar flertalet religiösa landmärken och viktiga platser för de tre världsreligionerna judendom, kristendom och islam. Vilken folkgrupp som bör ha tillträde till området har inget självklart svar och har länge varit omdiskuterat då människor från olika nationaliteter och religioner har styrt landet de senaste tvåtusen åren (Shalit, 2010 s. 449).

Efter andra världskrigets slut antog Förenta Nationernas generalförsamling resolution 181 som förespråkade en tvåstatslösning. Enligt resolutionen skulle dåvarande Palestina delas upp, en del skulle tillfalla en nybildad judisk stat medan den andra delen skulle bli en självständig arabisk stat. Jerusalem var tänkt att bli ett undantag och den skulle få särskild internationell status och ledas av Förenta Nationerna själva. Detta implementerades aldrig då det första arab-israeliska kriget bröt ut i samband med att de tidigare ockupanterna Storbritannien drog sig tillbaka i maj 1948 (Förenta Nationerna, 1947 s. 10-11). Efter krigsslutet 1949 blev stadens östra delar ockuperade av Jordanien och judar fördrevs medan Västra Jerusalem införlivades i den israeliska staten. Sedan dess har staden omgärdats av konflikter och både Israel och Palestina har valt att utropa Jerusalem till sin huvudstad dock har detta inte fått något vid spritt gehör bland världens nationer och merparten av det diplomatiska arbetet utgår idag från Tel Aviv i Israel och Ramallah på den palestinska västbanken (Benvenisti, 1976 s. 113).

I början av 1990-talet skedde stora förändringar och fredsprocessen gjorde betydande framsteg. 1993 skrev Israels dåvarande premiärminister Yitzhak Rabin och Yasser Arafat som var ledare för Palestiniernas största parti, Palestine Liberation Organization (PLO), på tre ”letters of recognition” (United Nations, 1993). Samma dag som breven offentliggjordes valde den dåvarande amerikanska presidenten Bill Clinton, att bjuda in den palestinska ledaren Yasser Arafat till vita huset för att återuppta fredsförhandlingarna. Tre dagar senare den 13 september 1993, i Washington DC, skrev en representant för Israel och Palestina på det första fredsavtalet, ofta refererat till som ”The first Oslo Accords” eller det första Osloavtalet. Detta blev startskottet för de mest lyckade fredsförhandlingarna mellan israeler och palestinier sedan konfliktens start.

Två år senare, 28 september 1995, signerades de andra Osloavtalet i Washington dock hade vissa nyckelfrågor inte fått någon lösning. Den mest kända av alla dessa nyckelfrågor är uppdelningen av Jerusalem. USA var inte direkt involverade i fredssamtalen mellan de olika parterna dock var de centrala figurer i den generella fredsprocessen.

Tyvärr hjälpte det inte då även Osloavtalet kom att överges med tiden, mycket beroende på att den israeliska statsministern Yitzhak Rabin mördades av en judisk extremist 1995 och hans efterträdare Benjamin Netanyahu var mindre beredd att kompromissa vilket långsamt ledde till att förhandlingarna stagnerade. Detta kom att leda till att det palestinska folkets uppror mot den israeliska ockupationsmakten som ägt rum mellan 1987–1993, också kallat den första intifadan, återupptogs. År 2001 startade således den andra intifadan med ett eskalerande antal självmordsbombare och andra attentat riktade mot den judiska civilbefolkningen. Följaktligen valde den israeliska armén att skärpa restriktionerna för palestinier och den kontroversiella muren utefter västbanken byggdes. Dock har Israel fortsatt med sin ”bosättarpolitik”, expansion av illegala bosättningar på ockuperat område vilket vidare försvårat alla fredsförhandlingar. Idag är Jerusalem fortfarande uppdelat och Israel har kontroll över västra Jerusalem medan Palestina styr östra Jerusalem, inklusive den ”gamla staden” vilket är där majoriteten av stadens religiösa platser ligger. Likafullt fortsätter Jerusalems status att vara en av nyckelfrågorna i Israel-Palestinakonflikten (Svenska FN-förbundet, 2016).

2.3 USA:s inställning till Jerusalem

Den 31 maj 1995 klubbade representanthuset och senaten i den dåvarande Clintonadministrationen igenom ”The Jerusalem Embassy Act” vilken fastställde att USA:s ambassad i Israel skulle flyttas från Tel Aviv till Jerusalem (Government Publishing Office [US], 1995). Initiativet var kontroversiellt, huruvida flytten genomfördes skulle det ses som ett officiellt tillkännagivande från USA:s sida av Jerusalem som Israels huvudstad. Många tunga namn inom det internationella samfundet fördömde USA:s nya policy, eftersom den ansågs motarbeta fredsprocessen mellan Israel och Palestina. Det fanns också en vida spridd rädsla att flytten skulle utlösa stora protester i mellanöstern och att det skulle försämra samarbetet mellan USA och dess arabiska allierade vid tidpunkten (Anderson & Schwartz, 2017).

Inledningsvis var målet att den amerikanska ambassaden skulle flyttas från Tel Aviv till Jerusalem senast den 31 Maj 1999, emellertid innehöll lagen ett så kallat ”waiver” eller ”undantag”, vilken är en möjlighet för presidenten att frivilligt avstå från implementerandet av lagen om hen ansåg att detta på något vis gick emot USA:s nationella säkerhet. Bill Clinton var den första president att utnyttja denna möjligheten då han ansåg att genomförandet av en ambassadflytt skulle hindra fredsprocessen i regionen: ”A step such as this could hinder the peace process. I will not let this happen and will use the legislation’s waiver authority to avoid damage to the peace process.” (Clinton, 1995). Detta skedde alltså under den positiva tiden då Osloavtalet var i full gång, cirka fyra månader innan den israeliska premiärministern blev mördad.

Trots den initialt starka uppslutningen bakom resolutionen i den amerikanska ledningen har de tre senaste presidenterna Bill Clinton 1993–2001, George W Bush 2001–2009 och Barack Obama 2009–2017 valt att använda sig av de tidigare nämnda ”undantaget” och inte implementera resolutionen, då alla ansett att risken för komplikationer varit för stor (Murphy, 2003 s. 179-180). Detta har hänt trots att alla tre presidenter under sina valkampanjer officiellt uttryckt sitt stöd för Jerusalem som den judiska statens huvudstad.

Något som emellertid stack ut ägde rum den 30 september 2002 då dåvarande president George W Bush valde att signera “The Foreign Relations Authorization Act for 2003”, där tillägg 214 återigen aktualiserade kravet om omedelbar förflyttning av amerikanska ambassaden i Israel. Detta tillägg ansågs vara ännu ett försök från den amerikanska kongressens sida att komma runt utrikesdepartementets blockering av flytten (Government

Publishing Office [US], 2002 s. 15-16). Trots att detta gick igenom ledde det inte i praktiken till någon faktisk förändring i frågan och ambassaden flyttades aldrig.

Den 6 december 2017 valde emellertid president Donald Trump att aktualisera frågan då han meddelade sitt beslut att implementera 1995 års "Jerusalem Embassy Act". I sitt tal uttryckte han sitt helhjärtade stöd för den israeliska befolkningen och Jerusalem som landets huvudstad: "...Jerusalem - the capital the Jewish people established in ancient times" (Trump, 2017 s. 2). Under talet tog han vid flera tillfällen även upp de tidigare presidenternas "misslyckande" med att implementera the Jerusalem Embassy Act. Inom den amerikanska ledningen var mottagandet splittrat och majoriteten av republikanerna i kongressen gav bifall till Donald Trumps utspel medan demokraternas reaktioner var mer delade.

Samtidigt gick Israels premiärminister Benjamin Netanyahu ut med ett officiellt uttalande där han innerligt tackade Donald Trump för hans stöd till den israeliska staten: "We're profoundly grateful for the President for his courageous and just decision to recognize Jerusalem as the capital of Israel and to prepare for the opening of the US embassy here" (Netanyahu, 2017).

Den palestinska presidenten Mahmoud Abbas valde istället att kritisera Donald Trumps uttalande och med starka ordalag fördöma USA:s val att flytta ambassaden. Han gick även så långt som att peka på att detta uttalande var USA:s sätt att slutligen helt bryta med sin tidigare roll som en av huvud medlarna i konflikten, eftersom genomförandet av denna flytt enligt honom är "oacceptabel" och skulle underminera alla försök till fred i regionen "These deplorable and unacceptable measures deliberately undermine all peace efforts" (Abbas, 2017).

Ambassadflytten genomfördes den 14 maj 2018, dagen kantades av våldsamma sammandrabbningar mellan palestinier och israeler på flera ställen i landet, uppskattningsvis 40 000 palestinier valde att demonstrera i Gasa och på Västbanken, speciellt allvarlig var situationen vid gränsen mellan Gasa och Jerusalem. Då den israeliska militären bland annat använde skarp ammunition för att stoppa de palestinier som närmade sig gränsen. Klockan 18.00 den 15 maj rapporterade palestinska myndigheter att 62 palestinier dödades, varav 8 var barn och 2768 människor hade skadats av israelisk militär till följd av protesterna (World Health Organization, 2018).

Parallellt med oroligheterna genomfördes den amerikanska ambassadens planerade öppningsceremoni. Donald Trumps dotter Ivanka Trump och hennes man Jared Kushner,

politisk rådgivare vid Trump administrationen närvarade vid invigningen. Under öppningsceremonin deltog Donald Trump endast via en förinspelad videolänk, där han i ett kort tal vidhåller sitt helhjärtade stöd för Israel. Under dagen avstod han helt från att kommentera antalet döda och skadade, dock twittrade han: "Big day for Israel. Congratulations!" (Trump, 2018).

Inledningsvis kommer endast den amerikanska ambassadören David Friedma och en handfull av USA:s ca 900 ambassad arbetare att vara aktiva i Jerusalem. Sedermera är ambassad flytten och dess invigning i huvudsak en symbolhandling, för att visa på USA:s stöd till Israel. Även de specifika datum då flytten genomfördes innehar ett betydande symboliskt värde för både israeler och palestinier. Den 14 maj 2018 infaller Israels sjuttionde nationaldag och utmärker således landets födelse. Samtidigt som den 15 maj för palestinerna är en officiell minnesdag för de 700 000 palestinier som fördrevs eller flydde från sina hem 1948 (Morris, 2003 s.604). Således finns det flertalet omständigheter som bidrog till ambassadflyttens kontroversiella natur och de oroligheter som följde.

3. Tidigare forskning

I modern tid har en ökande mängd forskning gjorts på medias roll i förmedlandet av världsbilder (Bryant & Zillmann, 2002 s. 1-2). Betydande aspekter har studerats, exempelvis hur åhörarna reagerar på den ökade nyhetsströmmen (Birds, 2003 s. 4) eller hur mycket media påverkar allmänhetens kunnande (Jamieson & Hardy, 2011 s. 238).

Det har också forskats på hur olika amerikanska presidenters offentliga tal påverkar allmänheten (Zarefsky, 2004 s. 607; Edwards, 2003; Mio, Riggio, Levin, & Reese, 2005), vilket är den grund som föreliggande undersökning tar avstamp i. Jag kommer således att titta närmare på hur den nuvarande amerikanska presidenten Donald Trumps tal angående flytten av USA:s ambassad från Tel Aviv till Jerusalem har potential att influera amerikaner såväl som israeler och palestinier. Det finns ett behov av att analysera det som uttrycks i politiska tal, eftersom det har förmåga att påverka omvärlden på en mängd olika nivåer, från individuellt till internationellt (Zarefsky, 2004 s. 619). Speciellt då kontroversen kring Jerusalem följs världen över och riskerar att ha stora implikationer för freden i regionen (Cherkaoui, 2017 s. 11-12).

Sedermera kommer jag i följande avsnitt att gå igenom några olika aspekter av tidigare forskning. Den första forskningsaspekten utgår från hur olika presidenters offentliga tal påverkar allmänheten då de har möjligheten att definiera ett problem och sätta agendan. I den andra delen analyseras förekomsten av metaforer och dess effekt på hur karismatisk en president framstår hos åhörarna.

De kommande utdragen ur tidigare forskning är alltså inte direkt relaterat till USA:s relation med Israel och Palestina, likafullt är de relevanta för att besvara frågeställningen, därför att de behandlar bakomliggande faktorer till hur de olika aktörerna blir porträtterade och vilka effekter det kan ha på individens självbild. Sedermera är dessa forskningsaspekter relevanta då de på ett talande vis illustrerar vad som tidigare kommit fram inom denna forskningsgren, dock bör vi hålla forskningens bredd i minnet, då ingendera fokuserar på en specifik person eller plats utan istället enbart har analyserat övergripande tendenser och diskurser.

I artikeln "Presidential Rhetoric and the Power of Definition" argumenterar David Zarefsky (2004) för att det sätt som en president uttalar sig på i offentliga sammanhang, hans "retorik", utvecklas mot att bli en av de viktigaste aspekterna inom presidentämbetet, då det medför en betydande maktaspekt för den individuella presidenten (Zarefsky, 2004 s. 607). Detta går ända tillbaka till demokratins grundidé, vilken bygger på att en president behöver ett stort mått av offentligt stöd från allmänheten, då det är grundläggande för att kunna bli vald och att på längre sikt kunna genomföra sin politik. Det som sägs är alltså viktigt för att skapa legitimitet för att i framtiden kunna genomföra sin personliga agenda (Zarefsky, 2004 s. 608-609).

Således är skapandet av allmänt stöd för en fråga ett av dagens mest effektiva sätt för en politiker att styra ett land. Vilket ger den amerikanska presidenten Donald Trump oerhörd makt på grund av sin exceptionella tillgång till olika plattformar där han kan föra ut sitt budskap och därför har större möjligheter att bestämma vad det ska pratas om. Vilket ger fritt utrymme för presidenten i fråga att definiera problemet utifrån sin egen agenda (Zarefsky, 2004 s. 611-612). Följaktligen kan en av presidentens viktigaste maktverktyg operera implicit och påverka ett stort antal människor utan att detta ses av allmänheten som ett regelrätt maktutövande. Detta innebär att de specifika talen spelar en avgörande roll i skapandet av den allmänna opinionen och hur en ledare framställer olika aktörer i sina tal kan i förlängningen få stor inverkan på utrikespolitiken.

I motsats till Zarefsky menar George Edwards (2003) i sin bok "On Deaf Ears: The limits of the Bully Pulpit" att denna syn fått allt för stor tilltro då ett envetet kampanjande för en fråga inte nödvändigtvis påverkar allmänheten i den önskade riktningen. Han har lagt stor möda på att analysera opinionsundersökningar för att se signifikanta avvikelser i direkt anslutning till olika presidenters officiella tal. Edwards slutsats är att det i de flesta fallen inte ägde rum några betydande vändningar i opinionen efter specifika tal.

Dock finns det tydliga tecken på att det som sägs "påverkar" om än inte genom stora rörelser i opinionsbildningen så påverkar det människors underliggande verklighetsuppfattning. Därför finns det grund att undersöka på vilket sätt nationer porträtteras. Zarefsky menar att en viktig punkt i president retoriken är att definiera den sociala verkligheten för folket (Zarefsky, 2004 s. 607). Den sociala verkligheten är inte given utan är helt beroende av hur den blir definierad, alltså är makten att definiera ett möjligt hot eller hur man sätter agendan av stor vikt för hur ett fenomen kommer att uppfattas. Den som namnger en situation eller ett fenomen har möjligheten att skapa den grund som fenomenet sedan kommer att förstås utifrån (Zarefsky, 2004 s. 611). Det ger också möjlighet till att lägga grund för eller göra inlägg i den offentliga debatten vilken har stora möjligheter att påverka ända ner på individnivå.

I artikeln "Presidential leadership and charisma: The effects of metaphor" undersöks bakomliggande faktorer till varför en president upplevs karismatisk. Under 2005 studerade Jeffery Scott Mio, Ronald Riggio, Shana Levin och Renford Reese ett flertal amerikanska presidenters installationstal, för att se om det finns en korrelation mellan användandet av metaforer och hur karismatisk den individuella presidenten upplevs av åhörarna. Ett tydligt exempel som författarna har är Martin Luther King Juniors tal "I have a dream" där han på ett effektivt vis använde sig av dröm metaforen för att trigga igång känslomässiga reaktioner från åhörarna (Mio, Riggio, Levin, & Reese, 2005 s. 288).

Den bild som trädde fram ur det empiriska materialet visade på en stark korrelation mellan en upplevd karismatisk president och hur många metaforer hen använt. Således är metaforer ett retoriskt verktyg som kan användas av en president för att skapa en mer karismatisk image, vilket kan fånga åhörarnas intresse. Det kan även användas för att motivera och inspirera följare (Mio, Riggio, Levin, & Reese, 2005 s. 287-293). Vilket i längden ofrånkomligen förhöjer presidentens individuella inflytande och ger hen möjlighet att påverka ett större antal människor.

Därför är det motiverat att titta på hur metaforer används och i vilken utsträckning, då de påverkar talets åhörare genom den karisma som presidenten utstrålar. Eftersom metaforer kan användas för att förstärka budskapet som läggs fram och således ger ett specifikt uttalande mer tyngd och därmed kan påverka ett större antal människor.

4. Teoretiskt ramverk

4.1 Postkolonialism

Den västerländska kunskapstraditionen är djupt influerad av internationella relationer och det globala systemet av dominans och underordning mellan länder. Stormakter med ett betydande hegemoniskt inflytande har genom århundradena haft stora möjligheter att påverka mindre mäktiga länder. Trots den många gånger förödande inverkan på dessa länder saknade de tidiga forskarna inom internationella relationer tillräckliga teorier för att studera maktbalansen, då realism och liberalism främst fokuserat på relationerna mellan suveräna stater och således inte haft några tillfredsställande teoretiska verktyg för att vidare utforska de mindre mäktiga nationerna eller folkens kamp om inflytande och självbestämmanderätt (Baylis, Smith, & Owens, 2016 s. 175).

Således introducerades den postkoloniala teorin som ett komplement till internationella relationer, för att hjälpa forskarna att höja blicken över nationalstaternas maktkamper och istället kunna undersöka hur detta påverkade stater eller folk utan en traditionellt uppbyggd statsapparat. För att se hur människors vardagliga liv kan formas och omformas på grund av de internationella relationer som äger rum långt över deras huvuden (Baylis, Smith, & Owens, 2016 s. 180).

Kolonialismen kan ses som ett uttryck för mäktiga staters vilja att dominera och skapa sig fördelar på bekostnad av mindre mäktiga stater, oftast belägna i mer eller mindre främmande territorier. Detta medförde många gånger exploatering och införlivandet av den egna civilisationen genom att undertrycka den befintliga kulturen, exempelvis genom att byta ut landets officiella språk eller på annat sätt begränsa befolkningens kulturella uttryck genom lagar och restriktioner (Horvath, 1972 s. 46). Detta för att få maximalt inflytande över de kolonialiserade staterna och dess folk, vilket visar prov på de hegemoniska inflytande som stormakterna många gånger utövar (Baylis, Smith, & Owens, 2016 s. 135-137).

Detta västern-centrerade sätt att se världen på är sorgligt nog en spegling av de traditionella internationella relationer teorierna, då de maktlösa lämnas utan röst och möjlighet att påverka. Följaktligen misslyckades de tidiga internationella relationer forskarna fatalt med att beskriva de komplexa maktrelationerna som utgör världsordningen. "Väst" (Europa, Nordamerika och Australien) har traditionellt varit starkare än "orienten" (dagens mellanöstern) och har kontinuerligt dragit nytta av sitt övertag, medan orienten har fått lida av konsekvenserna. Med hjälp av det postkoloniala perspektivet går det att gå djupare in i det som konstituerar den rådande världsmaktsordningen och målar upp en bild av hur den nuvarande ordningen påverkar de omkring tre fjärdedelar av världens befolkning som idag lever i utvecklingsländer (Griffiths, 2007 s.111). Postkolonialismen inkluderar följaktligen en större del av världens befolkning och kan således ge en mer nyanserad bild av världsmaktsordningen och säga något om hur den i förlängningen påverkar människor.

Med hjälp av det postkoloniala perspektivet studeras de kvarvarande effekterna från den europeiska koloniseringen runt om i världen och sätter ljus på hur det än idag påverkar människors syn. Bland annat tas den västerländska bilden av de koloniserade platserna upp och även hur denna bild kan ha påverkat de drabbades bild av sig själva. McLeod (2010) använder termen "colonising the mind" och menar att en betydande aspekt av kolonialiseringen utförs genom att rättfärdiga kolonistörernas beteende och få de koloniserade att acceptera sig själva som lägre stående. Med hjälp av det hegemoniska inflytandet försöker således kolonistörerna att få det koloniserade människorna att ge vika för den världsbild som de själva representerar (McLeod, 2010 s. 20-21). Enligt Edward Said är detta något som har pågått ända sedan kolonialismens start och han menar att de går att studera hur denna världsbild uttrycker sig i nutid genom de forna kolonialherrarnas konst och litteratur. Ambitionen är således att belysa hur det internaliserade koloniala tankesätt har överlevt ända in i vår tid och hur det inverkar på människor världen över än idag.

Said lade stor vikt vid hur de tidigare kolonialherrarna från väst genom århundradena har valt att porträttera kulturer och människor som var främmande för dem, den så kallade orienten. Boken "Orientalism" från 1978 anses av många som ett av postkolonialismens mest tongivande verk och redan när boken lanserades startade en stor debatt som på många vis tjänade som ögonöppnare för den västerländska akademiska världen. Sids anmärkningsvärda bidrag grundade sig i ett reflexivt förhållningssätt till det akademiska sättet att betrakta "Orienten", då han var en av de första forskare som studerade olika influenser på de sätt som "väst" uppfattar "orienten".

Said menar på att den bild av orienten som förmedlats de senaste tvåhundra åren har varit felaktig då de som förmedlat erfarenheter i form av kulturella texter och praktiker så som reseskildringar, konstverk och filmer, har varit fast i en mängd förutfattade meningar och således inte ger någon sanningsenlig bild av verkligheten. Således grundar sig Edward Saids slutsats på insikten att orienten var skapad av väst självt och gav således inte alls någon verklighetstrogen bild av orienten. Istället användes det som en motpol för att visa allt som väst ansåg sig inte vara.

Said bidrar också till en djupgående analys av skapandet av ett dikotomiskt förhållande mellan väst och orienten, då han anser att mänskligheten blivit indelad i två motsats delar, där inga mellanting finns utan alla är tvingande att höra till den ena eller andra sidan. Dessa ”sidor” har sedan konstruerats som binära oppositioner, ett exempel på det är hur väst anses vara ”rationellt” medans orienten anses vara ”irrationellt”. Denna verklighetsuppfattning har varit djupt internaliserad i det västerländska samhället och i orienten och har således stor påverkan på de internationella relationerna mellan olika länder, då en viss världsbild kan rättfärdiga övertagandet av mark eller tillgångar lika väl som förtryckandet av människor (Said, 1978 s. 1–2).

Någon objektiv bild av de koloniserade länderna har således aldrig gjorts, istället har forskaren endast byggt vidare på tidigare föreställningar. En metod för att studera denna utveckling, så sakligt som möjligt, är att analysera de uppkomna diskurserna och på så vis komma närmare en mer verklighetstrogen bild av den yttre verkligheten (Loomba, 2005 s. 62). Följaktligen har postkolonialismen stora likheter med den kritiska diskursanalysen då de vill undersöka den generella kontexten, båda syftar till att blottlägga och ifrågasätta strukturer och föreställningar som förmedlas och reproduceras i tal och text. Alltså har de två analys strategierna, kritisk diskursanalys och postkolonialism, en grundinställning vilken identifierar språket som en aktiv agent som bidrar till att forma och omforma individens verklighetsuppfattning, vilket har potential att påverka allt från den enskilda individen till hela länders handlande i den internationella politiken.

5. Metod

5.1 Metod - Ontologiska och epistemologiska grundantaganden

Innan vi går in på den kritiska diskursanalysen vill jag börja med att klargöra uppsatsens ontologiska och epistemologiska grundantaganden för att eliminera möjliga missförstånd eller förvirring.

Den ontologiska utgångspunkten som kommer att genomsyra denna uppsats baserar sig på den socialkonstruktivistiska skolans antagande att språket inte är objektivt, utan en aktiv agent som påverkar och påverkas av befintliga diskurser. Dessa diskurser är basen för hur människor upplever verkligheten, följaktligen utgår uppsatsen från att det inte finns någon objektiv yttre verklighet som går att undersöka, då språket i själva verket är de medel som används för att konstruera verkligheten (Bergström & Boreus, 2005 s. 21–22). Språket blir på så vis en maktfaktor som är viktigt att räkna med, då språket i form av text eller tal är ett av makthavares främsta medel för att påverka människor i en demokrati.

Den epistemologiska ingången blir väsentlig därför att jag utgår ifrån att en undersökning av sagda fenomen är möjlig, då talet ses som en reflektion av något som upplevs sant. Följaktligen undersöks det specifika talet för att kunna se ett bredare perspektiv, således hamnar huvudfokus på att analysera befintliga diskurser: hur dessa ser ut, påverkar och påverkas, så att vi ska få en så tydlig bild som möjligt av det som uttrycks i Donald Trumps tal i relation till sin kontext.

Diskurserna bli således huvudfokus och de vetenskapliga utgångspunkterna syns tydligt i beslutet att använda postkolonialistisk teori samt kritisk diskursanalys för denna studie, då just språket eller i detta fall talets roll är centralt för dem bägge.

5.2 Kritisk diskursanalys

Det mest generella sättet att förstå en diskurs är genom Börjesson och Palmblads (2007) definition att en diskurs är "ett bestämt sätt att tala om och förstå världen" (Börjesson & Palmblads, 2007 s. 13). En diskursanalys syftar till att lyfta fram på vilket vis alla "samtals ordningar" är reglerade. Utgångspunkten är då idén att det som sägs och görs måste förhålla sig till varandra och skapar på så vis ett mönster som styrs av kulturell och historisk kontext

(Börjesson, 2003 s. 19). För att förstå diskursen måste hen således rikta ljuset mot de oskrivna regler som bestämmer och konstituerar det som är socialt accepterat, eftersom det som är eller inte är socialt accepterat påverkar individens verklighetsuppfattning och det på så vis är en vital del i att konstruera och rekonstruera vad som i vardagen uppfattas som naturligt och självklart. Detta avgör också individens handlingsutrymme då diskursen bidrar till att inrätta människor i ett speciellt tankemönster, eftersom den medverkar till att sätta gränsen för det som är accepterat i ett visst socialt sammanhang. På så sätt är diskursen en vital del i formandet av den individuella verklighetsuppfattningen och det påverkar även individens förhållningssätt till verkligheten. Generellt sett kan man säga att diskursens tre huvudfunktioner är bidragandet till utvecklandet av sociala identiteter, sociala relationer samt byggandet av kunskap och betydelsesystem (Winther Jørgensen & Phillips 200, s. 73-76).

En diskurs är i ständig förändring och en exakt definition av begreppet är inte alltid lätt att ge då det finns en uppsjö av olika tolkningar och användningsområden. I denna uppsats har jag tagit avstamp i Bergström och Boreus (2005) distinktion mellan ett snävt och vidgat perspektiv. Då snävt endast fokuserar på de lingvistiska aspekterna, alltså de talade och skrivna språket (Fairclough, 1992 s. 3), medan de vidgade perspektivet ger utrymme för en mer kontextuell analys, denna uppsats grundar sig i Donald Trumps tal, likväl är det vidgade perspektivet ett viktigt komplement för att få en så heltäckande bild som möjligt, då det är betydande för att få en djupare förståelse för talets genomslagskraft och efterföljande effekter.

Språkets makt är en gemensam nämnare för alla diskursanalytiska metoder. Det finns en mängd olika metodologiska tillvägagångssätt, då kritisk diskursanalys inte är någon enhetlig metod med i förväg bestämda ramar (Jørgensen, Phillips & Thorhell, 2000 s. 9). Sedermera är valet att använda Fairclough tre analysnivåer inget på förhand givet utan ett strategiskt val för att på bästa sätt besvara den specifika frågeställningen, då den specifika metoden möjliggör en analys som kan sträcka sig utanför texten. Norman Fairclough anses generellt som en av grundarna i den kritiska diskursanalysen och hans sätt att koppla samman den lingvistiska utgångspunkten med den samhällsvetenskapliga var banbrytande och det som skapade det vidgade sättet att analysera diskurser (Bergström & Boreus, 2005 s. 307–308). Istället för att endast studera texten valde han att lägga till två analysnivåer som enligt honom bör analyseras parallellt med texten. Dessa två nivåer innefattar den diskursiva praktiken och den sociala praktiken vilka båda behandlar element utanför texten.

Texten står för den första analysnivån, alltså är de lingvistiska aspekterna av analysen fortfarande betydande och utgör grunden för undersökningen, följaktligen står de skrivna eller i det här fallet talade orden i fokus och utgör analysens mittpunkt. Donald Trumps tal är i huvudsak ett textuellt uttryck, vilket utgör uppsatsens kärna, därför vill jag lägga extra tyngd vid den första analysnivån då den tillåter den mest substantiella analysen av det empiriska materialet och kommer att utgöra den mest betydande delen av analysen.

I den första analysnivån ”diskurs som text” kommer talets uppbyggnad att undersökas och jag kommer att titta närmare på vilka ämnen som tas upp samt olika grammatiska och retoriska inslag. Detta sker metodiskt och talet kommer huvudsakligen att gås igenom kronologiskt utifrån betydande ämnen. En speciellt viktig del som kommer att undersökas är vokabulären, då olika begreppsanvändning och betoning kan ha stor betydelse. Speciellt fokus kommer även att riktas mot en mängd metaforer och värdeladdade ord (Fairclough, 1995 s. 57–58).

Den andra analysnivån fokuserar på den diskursiva praktiken, vilken i likhet med den första analysnivån har en stark koppling till språket då språket är centralt och hur en pratar om ett specifikt ämne inte är neutralt, utan alltid innehåller värderingar, attityder och antaganden vilka ofrånkomligen påverkar omgivningen. Därför analyseras produktionen, distributionen och konsumtionen av text (Bergström & Boreus, 2005 s. 308). Att ha en klar bild av hur och varför ett tal produceras kan ha stor betydelse för talets innehåll och underliggande antaganden och motiv, vilket gör det speciellt viktigt att ha i åtanke. Även distributionen är betydelsefull då det avgör hur stor spridningen ett specifikt tal kan få, detta är centralt då det avgör hur stor den eventuella påverkan kan bli. Den sista aspekten är konsumtionen av texten, vilket handlar om på vilket vis som texten eller talet tas emot av eller inte tas emot av åhörarna (Bergström & Boreus, 2005 s. 308). Dessa tre aspekter kommer att lyftas fram med hjälp av olika citat från texten.

Den tredje och sista analysnivån behandlar den sociala praktiken. Vilken inriktar sig på det bredare sammanhanget och speglar således de första två analysnivåerna i en vidare kontext. Texten och den diskursiva praktiken studeras i relation till andra diskurser för att få en djupare förståelse. Inom den sociala praktiken finns det olika fördjupningsområden och jag har valt att speciellt fokusera på den icke diskursiva praktiken eftersom den ger en tydlig mall för analyserandet av den visuella elementen i framförandet av talet. Specifika aspekter som kommer analyseras är: Hur den amerikanska administrationen valt att iscensätta talet och användandet av värdeladdade symboler.

Det är viktigt att hålla diskursanalysens dubbla natur i minnet då diskursanalysen är både en metod och en teori. Denna nära sammankoppling gör att det är angeläget att inte glömma bort teorins inneboende grundantagande om språkets makt, då språket inte ses som en neutral förmedlare av information utan en aktiv agent som påverkar och påverkas.

5.3 Forskningsdesign

En kritisk diskursanalys är motiverad då det tillåter oss att göra en analys som sträcker sig utanför de sagda orden och se talet i relation till sin kontext. Även om huvudfokus kommer att ligga vid diskurs som text, då talets textuella innehåll är centralt för analysen och likaså utgör den största delen av det empiriska materialet, så är det analysen av de kompletterande nivåerna, diskursiv praktik och social praktik som ger studien djup och möjliggör analyserandet av diskurser, vilket är avgörande för att kunna upptäcka olika postkolonialistiska influenser. Således kommer Norman Faircloughs tre analysnivåer: diskurs som text, diskursiv praktik och social praktik (Bergström & Boreus, 2005 s. 322), att vara vägledande för bearbetningen av talet, genom att bryta ner anförandet i analyserbara fragment, vilket ger oss en tydlig mall för insamlandet och i viss mån analyserandet av relevant information. För att på bästa sätt granska de tre analysnivåerna kommer vi att gå igenom talet med två på förhand utvalda frågor och sedan kommer talet att kodas.

Detta har gjorts med hjälp av ett abduktivt förhållningssätt, analysen har således rört sig mellan teori och empiri, för att genom analyserandet av texten successivt låta kunskapen växa fram och på så vis få fram en heltäckande bild av talet (Peirce & Matz, 1990 s. 237).

Inledningsvis har det funnits två frågor som väglett analysen:

- Vilka ämnen kommer upp vid flest tillfällen under talet?
- Specifika ord eller värdeladdade uttryck som används i samband med yttrandena om USA, Israel och Palestina?

Att ta avstamp i dessa två frågor är relevant då den första frågan tittar på vilka ämnen eller aspekter som Donald Trump väljer att lägga vikt vid och den andra frågan på ett mer specifikt vis ger en känsla för hur han framställer de olika aktörerna. Således är dessa frågor värdefulla för att ge en inblick i hur postkolonialistiska tendenser uttrycks i talet vilket kommer att vara vägledande för att besvara frågeställningen. För att sedan minimera risken att betydelsefull

information förbigås har talet undersökts och återkommande ämnen som inte blivit inkluderade i frågorna har lagts till de befintliga upptäckterna och en kodbok har upprättats. Den slutgiltiga kodboken är således det som har väglett analysen och inte de två initiala frågorna, därför kommer inga explicita svar på dem att presenteras, då de endast tjänat som hjälpmedel vid insamlandet av relevant information.

I kodboken finns en lista på specifika ämnen och dess definitioner. Dessa kommer under analysen att refereras till som olika "ämnen", då vissa av dem grundar sig på ett speciellt tema som återkommer vid flera tillfällen i talet fast med olika ord, exempelvis tidigare presidenters "misslyckande" med att genomföra flytten av ambassaden. Den andra delen jag inkluderar i termen tema är specifika ord, exempelvis: USA, Israel eller Palestina. I kodboken finns också en sammanställning av hur många gånger ett specifikt ämne eller ord har uttryckts. Den kompletta kodboken går att hitta under rubriken bilagor.

För att vidare fokusera studien används ett postkolonialt teoretiskt ramverk där Edward Saids inflytelserika bok *Orientalism* (1978) kommer att vara tongivande. Målet är att djupare analysera vilka ämnen som tas upp under framförandet och på vilka vis Donald Trump väljer att inkludera och exkludera USA, Israel och Palestina i sitt tal, huvudsakligen genom skapandet av dikotomier och binära positioner. Följaktligen kommer analysen kretsa kring på vilket vis valet av ord och uttryck i talet bidrar till att skapa dikotomier eller binära oppositioner mellan de olika parterna. De vill säga indelandet av verkligheten i olika fack som står i motsats till varandra. Med hjälp av det postkolonialistiska ramverket utkristalliserades ett antal dikotomier att titta närmare på, några exempel är: vi/dom, demokratisk/odemokratisk och fredlig/våldsam.

Det är alltså viktigt att undersöka om Donald Trump medvetet väljer att skapa en "vi" och "dom" känsla genom sitt specifika sätt att framföra sitt budskap. Skapandet av orienten som den diametrala motsatsen till väst har bidragit till att definiera väst lika mycket som orienten och det har skänkt legitimitet till väst och dess kolonialiserings projekt. Ania Loomba uttryckte följande: "reseböcker och andra skrifter bidrog till att upprätta en dikotomi mellan européerna och "de andra", en dikotomi som var lika central för skapandet av den europeiska kulturen som den var viktig för att vidmakthålla och utvidga kontrollen över kolonierna" (Loomba, 2005 s. 54). Ett exempel på detta är Donald Trumps sätt att måla upp USA och Israel som demokratiska i motsats till Palestina som framställs som odemokratiska, vilket kan användas för att rättfärdiga USA:s handlande.

Så genom att titta närmare på dessa aspekter kan vi utröna om Donald Trump genom sitt tal, med ord och uttryck, bidrar till att vidmakthålla och möjligen även att uppmuntra dessa motsatsförhållanden. Vilket riskerar att skapa en ökad polarisering mellan de israeliska och det palestinska samhället. Det påverkar även långt utanför de fysiska landområden där konflikten utspelar sig då det är ett hot mot freden i regionen, därav har denna specifika fråga skapat ett stort intresse hos det internationella samfundet vilket genom åren haft ett betydande medialt intresse och medias övervakning har varit förhållandevis intensiv.

Sedermåra spelar Donald Trumps ställning in då han har en framträdande roll i konflikten därför kommer hans olika maktmedel att analyseras ingående, exempelvis: den implicita makten att sätta agendan och definiera ett problem, samt användandet av metaforer för att förbättra sin image och ge tyngd åt uttalandet.

5.4 Material

Den mest centrala delen i det empiriska materialet grundar sig på Vita Husets transkriberade version av Donald Trumps uttalande "Statement by President Trump on Jerusalem" vilket publicerats på vita husets officiella hemsida: <https://www.whitehouse.gov/>, den 6 december 2017. För att verifiera talets äkthet och få tillgång till den visuella aspekten av talet har jag jämfört Vita Husets transkribering med en filmad version av talet som publicerades av den amerikanska tv-kanalen CNN samma dag (CNN, 2017).

Att utgå från endast ett tal kan framstå som tunt då det inte går att generalisera eventuella slutsatser i någon större utsträckning. Icke desto mindre anser jag att detta tal ger tillräckligt med empiriskt material för att besvara frågeställningen, då målet inte är att generalisera utan att se hur Donald Trump valt att uttrycka sig i ett specifikt tal.

Valet att använda just Donald Trumps offentliga uttalande den 6 december 2017 är relevant då Trump i egenskap av USA:s president som tidigare nämnts har en exceptionellt synlig position och talet på så vis når ut till ett stort antal människor och på så vis blir tongivande i den följande debatten.

En annan aspekt som förhöjer talets relevans är att talet i sig är ovanligt då det i jämförelse med tidigare uttalanden är en förvånansvärt tydlig redogörelse för Vita Husets ståndpunkter i

Jerusalem frågan och således kommer att ligga till grund för oräkneliga analyser en lång tid framöver.

6. Analys

I detta kapitel presenteras en metodisk analys av talet utifrån Faircloughs tre analysnivåer, vilka är indelade i tre underrubriker, diskurs som text, diskursiv praktik och social praktik. För att vidare förtydliga diskussionen kommer varje analysnivå systematiskt gå igenom ett ämne i taget för att se hur Donald Trump porträtterar USA, Israel och Palestina. Några exempel på ämnen som analyseras är: Omnämning av specifika länder, skapandet av individ gentemot samhörighet och framhållande av presidenten själv. (Den fullständiga listan finns i bilaga 1, under rubriken kodbok.)

Som en röd tråd genom hela avsnittet är skapandet av en dikotomi eller binära oppositioner centralt. Då det finns tydliga tendenser inom talet som pekar på en särskiljning mellan de olika nationerna som är inblandade, i vissa fall skapas även binära oppositioner inom nationsgränser. Detta är fokus för analysen även om den endast vid ett fåtal tillfällen uttrycks explicit av Donald Trump. Ett annat talande exempel är möjligheten för Donald Trump att definiera och sätta agendan vilket återkommer i flera analysnivåer.

6.1 Diskurs som text

Det omedelbara intrycket av talet är att det är väl förberett och noggrant regisserat i allt från den amerikanska flaggan i bakgrunden ner till minsta formulering. Talet framstår som inövat och levereras i lugn takt utan avbrott, anförandet varade i elva minuter och tjugosex sekunder och efterföljdes av att proklamationen signerades.

Talet inleds med en utläggning där Donald Trump refererar till tidigare amerikanska president administrationers ”misslyckande” med att utarbeta en lösning på konflikten mellan Israel och Palestina ”While previous presidents have made this a major campaign promise, they failed to deliver. Today, I am delivering.” (Trump, 2017 s. 2). Detta tema återkommer vid sex separata tillfällen i talet och förefaller vara en strategi från Donald Trumps sida för att skapa ett avstånd mellan honom själv och de tidigare presidenterna, då han uttryckligen kritiserar deras

handlande samtidigt som han framhåller sitt eget. Detta bidrar till att skapa ett motsatsförhållande mellan de som är ”med” och de som är ”emot” honom.

Vidare används metaforer som: ”Some say they lacked curage” eller ”It would be folly to assume that repeating the exact same formula would now produce a different or better result” (Trump, 2017 s. 1-2). Dessa medverkar starkt till att skapa en ofördelaktig bild av USA:s tidigare ledare, då dessa metaforer frambringar negativa konnotationer hos åhörarna vilket riskerar att cementera en dikotomi mellan politiska ledare inom den amerikanska nationsgränsen. Samtidigt som de bidrar till att framställa Donald Trump i en positivare dager då de förmedlar ett mer karismatiskt intryck.

Under talet använder Donald Trump termen ”jag” 16 gånger alla i samband med den positiva förändring som han personligen planerade att genomföra: "When I came into office, I promised to look at the world's challenges with open eyes and very fresh thinking" (Trump, 2017 s. 1). Samtidigt användes termen ”vi” 11 gånger, där han refererade till medborgarna som en grupp, framförallt i relation till sådant som gått dåligt och med hans hjälp kan bli bättre: "...we are confident that ultimately, as we work through these disagreements, we will arrive at a peace and a place far greater in understanding and cooperation" (Trump, 2017 s. 3). Strategin att framhålla sig själv är ett försök att legitimera flytten och samtidigt måla upp bilden av en stark ledare.

När Donald Trump inkluderar sig själv i talet skapas också en samhörighetskänsla, för att på ett naturligt sätt få det amerikanska åhörarna att känna sig delaktiga i beslutet: "...join us in the noble quest for lasting peace." eller "we call for calm, for moderation, and for the voices of tolerance to prevail over the purveyors of hate." (Trump, 2017 s. 4). Implicit i dessa uttalanden kan man se ett samband mellan hur Donald Trump uttalar sig och Edward Saids teorier om orientalism, då det underliggande motivet tycks vara att porträttera USA och indirekt Israel, som att de har fredliga intentioner medan ”de andra”, i de här fallet palestinierna eller möjligen mellanöstern, följaktligen inte har det. Detta visar på en medveten uppdelning mellan de olika parterna, vilket gynnar USA och Israel då de är inkluderade i Donald Trumps ”vi” och således framställs i en fördelaktig dager, detta är ett tydligt exempel på hur den dikotomiska uppdelningen späds på.

Israel benämns 21 gånger i texten och 7 av dem är i direkt relation till ordet huvudstad: "I have determined that it is time to officially recognize Jerusalem as the capital of Israel" (Trump, 2017 s. 3). Israel är således det ord som dyker upp flest gånger under talet och är

enbart porträtterade i ett fördelaktigt ljus. Med uttalanden som: "one of the most successful democracies in the world" och "the Israeli people have built a country where Jews, Muslims, and Christians, and people of all faiths are free to live and worship according to their conscience and according to their beliefs" (Trump, 2017 s. 3), lyckas Donald Trump att framhålla de båda ländernas demokratiska uppbyggnad och därmed likställer han USA och Israel, för att ge den israeliska staten legitimitet. På så vis försöker han att omdefiniera bilden av den israeliska statens handlande, från ett odemokratiskt övertagande av mark som enligt internationell lag tillhör de palestinska folket till en föreställning om en välfungerande demokrati som representerar och respekterar alla medborgare.

Under talets gång växer det fram en tydlig bild av den amerikanska ledningens stöd för den israeliska staten och dess rätt att kalla Jerusalem sin huvudstad: "...we finally acknowledge the obvious: that Jerusalem is Israel's capital. This is nothing more, or less, than a recognition of reality" (Trump, 2017 s. 3). Den sista delen i just detta uttalande "a recognition of reality" har blivit talets mest använda metafor då de vid flera tillfällen använts och refererats till av Donald Trumps supportrar (Kushner, 2018; Netanyahu, 2017).

Vid inget tillfälle i talet refererar Donald Trump till Palestina som en självständig stat, vilket är ett tydligt sätt att indirekt bestrida den palestinska nationens legitimitet och bidrar till att osynliggöra den palestinska statens kamp för erkännande. Detta går i linje med den postkolonialistiska traditionen då "den andre" systematiskt osynliggörs och feltolkas. Sex gånger refererar Donald Trump till den palestinska befolkningen med hjälp av uttrycket "palestinier". Majoriteten av de gånger palestinerna tas upp är det under utläggningar om fred mellan staten Israel och palestinerna. Även här är det påtagligt att USA eller Israel alltid nämns först och således innehar den dominerande positionen: "I've judged this course of action to be in the best interests of the United States of America and the pursuit of peace between Israel and the Palestinians." (Trump, 2017 s. 2).

Fred är ett återkommande ämne under framförandet och berörs vid 6 olika tillfällen. Ordet "fred" sägs allt som allt 14 gånger under det elva och en halv minut långa talet och Donald Trump väljer konsekvent att koppla samman den förestående flytten av ambassaden med förnyade fredsförhandlingar: "...so that a new embassy, when completed, will be a magnificent tribute to peace" (Trump, 2017 s. 3). Dock ger han inga konkreta förslag eller krav på hur dessa nya fredsförhandlingar borde se ut.

Fred var också ämnet för talets kanske mest kontroversiella stycke där bland annat frasen: ”Peace is never beyond the grasp of those willing to reach” (Trump, 2017 s. 3) förekom. På grund av Donald Trumps många hyllningar till den israeliska staten är det naturligt att anta att han här refererar indirekt till de palestinier som fortsatt kämpar för möjligheten att östra Jerusalem ska bli huvudstad för den framtida palestinska nationen. Detta uttalande kan således ses som ett uttryck för en orientalisk diskurs, då palestinierna målas upp som den felande länken, eftersom de inte är ”villiga” att få till en hållbar fred. Detta uttalande sätter än en gång palestinerna i den negativa delen av dikotomin, då de målas upp som ovilliga till fred och således är ”våldsamma” medan USA och Israel är ”fredliga”.

Som tidigare nämnts refererar Donald Trump aldrig till Palestina som någon individuell stat, istället refererar han till palestinerna och i talets slutskede övergår han till att använda termen ”mellanöstern”, vilket är ett skickligt drag för att inte direkt utpeka någon av parterna som antagonister. Trots att han under hela talets gång har lagt mycket möda på att framhålla Israel i positivt ljus undviker han alltså här att direkt presentera den andra sidan av konflikten. Istället väljer han att prata om mellanöstern som en enhet, dock utan att explicit inkludera Israel i den generaliseringen. Rent tekniskt så är Israel beläget mitt i mellanöstern dock har landet och befolkningen starka band till väst, från landets demokratiska styre till befolkningens bakgrund, då landet endast existerat i cirka sjuttio år och sedermera alla invånare relativt nyligen flyttat från huvudsakligen västerländska länder till Israel. Detta är faktorer som kan ha bidragit till Donald Trumps beslut att inte inkludera Israel i definitionen mellanöstern.

I slutet av talet väljer Donald Trump att lägga vikt vid att den ”okunskap”, ”radikalism” och ”terror” som han menar att idag håller mellanöstern tillbaka från att utvecklas och därför måste bekämpas: ”It is time for the many who desire peace to expel the extremists from their midst” (Trump, 2017 s. 4). Detta är ett indirekt utpekande av palestinier eller folket av mellanöstern som de skyldiga, då det anspelar på förövarna som delaktiga i samhället och han uppmanar individerna inom samma grupp att skapa en förändring. Inget av dessa uttalanden ger alltså något utrymme för den palestinska befolkningens tolkning av situationen och ingenstans luftas det ojämlika maktförhållande som råder mellan parterna. Istället väljer Donald Trump att referera till okunskap, radikalism och terror som interna angelägenheter vilka enligt honom pågår utan påverkan från Israel eller USA.

Detta sätt att framhålla palestinierna eller mellanöstern går i linje med Edward Saids (1978) tankar om orientalism, då väst i det här fallet Donald Trump har bildat sig en utomstående uppfattning om orienten, där han målar upp en ofördelaktig bild av palestinierna. Vilket sedan används för att rättfärdiga USA och Israels handlande i konflikten. Då palestinierna eller ”människorna i mellanöstern”, indirekt porträtteras som skapare och vidmakthållare av problematiken då de inte är ”villiga” att hitta en lösning.

Detta uttrycks mycket tydligt då han i slutet av talet väljer att vända sig till ”all civilized nations, and people” (Trump, 2017 s. 4), och ber dem att föra en sansad debatt istället för att använda sig av våld. Detta markerar följaktligen skiljelinjen mellan de som är ”civiliserade” likt USA eller Israel och de som inte är det. Således bidrar Donald Trumps tal till att belysa Israels förträfflighet medan han indirekt utpekar palestinierna som problemet. Denna framställan av de olika parterna eldar på en orientalistisk diskurs som gynnar USA och Israel samtidigt som den missgynnar palestinierna. Detta skapar ofrånkomligen ett dikotomiskt förhållande mellan de olika parterna, då Donald Trump tydligt delar in de olika befolkningarna på motsatta sidor. Detta har stora inverknings på individen eftersom de påverkar flera olika aspekter i deras vardag, några av de mest tongivande områdena som påverkas är: den sociala identiteten, sociala relationer och det naturliga byggandet av kunskap och betydelsesystem (Winther Jørgensen & Phillips 200, s. 73-76).

Den sociala identiteten är nära sammanbunden med den grupp som individen tillhör och den är helt beroende av gruppens status. I det här fallet när palestiniernas status systematiskt nedvärderas får det en negativ effekt på deras sociala identitet samtidigt som de höjer USA och Israels. Detta uttryck för dikotomisering är allvarligt då de bidrar till att cementera ett skevt maktförhållande där det palestinska folket systematiskt nedvärderas.

De sociala relationerna mellan israeler och palestinier som dagligen har kontakt med varandra riskerar också att bli påverkade eftersom en förstärkt orientalistisk diskurs, omärkligt kan sippra in i de vardagliga interaktionerna och således ha en negativ effekt på de individer som i vardagen interagerar med människor från dikotomins motsatta sida. Den sista aspekten av diskursens inverkan på individen som vi kommer att gå in på är hur utformandet av ett kunskaps och betydelsesystem riskerar att ofrivilligt internaliseras av alla inblandade parter och på så vis bidra till att reproducera den existerande diskursen.

Under analysens gång har bilden av den existerande diskursen växt fram och vi har fått en fördjupad förståelse till hur den i dagsläget ser ut, dock är det viktigt att hålla en diskurs

dynamiska natur i minnet, då den är i ständig förändring. Donald Trump uttalanden den 6 december 2017, påverkar och påverkas av både tidigare och senare diskurser, därför är det omöjligt att göra några exakta uttalanden. Dock går det att skönja ett mönster av orientalistiska uttalanden där Donald Trump vid upprepade tillfällen bidrar till att skapa ett dikotomiskt förhållande mellan USA och Israel på ena sidan medan Palestina och mellanöstern är på den andra.

6.2 Diskursiv praktik

Den diskursiva praktiken formas inom ramen för den diskurs som den ger uttryck för och bygger således på tidigare kommunikativa händelser. Även här är språket centralt och på så sätt det medel som används för att skapa och omskapa diskursen. Tre av den diskursiva praktikens huvudområden är produktionen, distributionen och konsumtionen av talet, eftersom dessa tre aspekter i längden har stor inverkan på talets generella genomslag. Naturligtvis är det inte tre alltigenom isolerade aspekter utan är sammanlänkade och påverkar varandra i allra högsta grad.

Till att börja med analyseras varför talet produceras och vad Donald Trump vill komma fram till. Detta är viktiga aspekter att ha i åtanke, eftersom motivet speglar hans föreställning om världen, då hans idéer och uppfattningar ligger till grund för uttalandet. Ett exempel är hur han tar ställning för Israel och deras rätt som självständig stat att bestämma vilken stad som ska vara huvudstad: "Israel is a sovereign nation with the right like every other sovereign nation to determine its own capital." (Trump, 2017 s. 3). Emellertid går det inte med tydlighet att säga vem som in facto skrev talet, eftersom Vita Huset har flertalet politiska rådgivare och talsskrivare som arbetar nära Donald Trump och antagligen påverkade utformningen av texten. Likväl har den sittande presidenten sista ordet och måste därför ha godkänt innehållet i talet innan det offentliggjordes.

Talet i sig själv är ett bevis på Donald Trumps stora möjligheter att sätta agendan, genom att bestämma vad som ska pratas om har han ett betydande inflytande över vilka ämnen som kommer bli debattens fokus. Han har även möjlighet att definiera ett problem, exempelvis genom att gång på gång uttrycka sin ståndpunkt och visa på hur länge staden använts som huvudstad: "But today, we finally acknowledge the obvious: that Jerusalem is Israel's capital." (Trump, 2017 s. 3) eller "For decades, visiting American presidents, secretaries of

state, and military leaders have met their Israeli counterparts in Jerusalem...” (Trump, 2017 s. 2). Detta medför givetvis inte att de ämnen som tas upp får allmänt stöd, likafullt är det ett maktmedel då det på ett eller annat vis påverkar diskursen och därigenom har stora utsikter att beröra ett stort antal individer. Han har den stora möjligheten att definiera den sociala verkligheten och i de här fallet kan han sätta ljus på Jerusalem som den stad som länge använts som Israels huvudstad. Således är det inte endast talets fysiska produktion som är relevant, utan de är lika viktigt att titta på bakomliggande motiv för att få en tydlig bild.

Distributionen av talet påverkar vilka som har möjlighet att ta del av informationen. I det här fallet har Vita Huset valt att bjuda in ett betydande antal journalister från olika medier till att närvara i Vita Husets pressrum under talet. Innan presskonferensens start fick de noga förevisningar om förhållningsregler och ingen var tillåten att ställa eventuella följdfrågor. Likväl anses Donald Trumps tal vara av så stor vikt att alla inbjudna medier närvarar. En sannolik avsikt med att bjuda in flertalet medier är att talet ska få en så stor spridning som möjligt, både för att informera allmänheten och skapa debatt. Trump administrationen valde också att lägga ut ett 1 minut och 13 sekunder långt sammandrag av talet, med stämmingsfull bakgrundsmusik, på Donald Trumps officiella Twitter konto: [@realDonaldTrump](https://twitter.com/realDonaldTrump) (Trump, 2017).

Dessa initiativ är effektfulla om målet är att visa på en handlingskraftig ledning som får saker att hända, vilket också är aspekter som finns invävda i själva talet: ” My announcement today marks the beginning of a new approach to conflict between Israel and the Palestinians” eller ”Old challenges demand new approaches” (Trump, 2017 s. 1). Donald Trump har mycket att vinna på att synas i medierna, speciellt då genomförandet av ambassadflytten har ett stort stöd bland hans basväljare, vars stöd han kommer att behöva för att bli omvald i början av november 2020.

Således är anledningen till att distributionen av talet har en stor betydelse beror på hur stort antal människor som den har potential att påverka, speciellt då talet genomsyras av vad Edward Said (1987) skulle referera till som orientaliska föreställningar, vilka bidrar till att måla upp en felaktig bild av orientens folk. Detta syns framförallt i talets underliggande mening, där Donald Trump skapar dikotomier som till exempel fredlig visavi våldsam. Genom att peka ut ”terrorister” som problemet i mellanöstern har Donald Trump en möjlighet att försöka influera diskursen i en fördelaktig riktning för att skapa opinion och kunna genomföra sin politik. Således är distributionen av talet viktigt då den bestämmer hur mycket

ett tal kan påverka individer. Detta är viktigt även om USA:s hegemoniska position naturligt ökar nyhetens genomslagskraft.

Konsumtionen av texten är den tredje och sista aspekten av hur texten tas emot har även det betydelse för talets genomslag. I dagens allt mer globaliserade värld får den här typen av tal en ökad spridning genom tekniska utvecklingar och större tillgänglighet. Donald Trumps kontroversiella natur i samband med konfliktens känsliga karaktär har skapat ett stort intresse för talet i fråga, vilket ökat medias vilja att rapportera. Det stora intresset har sedermera lett till en variation av sätt som talet kan konsumeras på, från traditionella medier som tidningsartiklar och nyhetsinslag till Twitter och Youtube filmer.

För en internationell publik existerar fortfarande en språklig barriär då talet måste översättas och en del av innehållet riskerar att gå förlorat. Detta kan vi också se då Donald Trump väljer att vara ovanligt tydlig vid vissa passager i talet, exempelvis då han väljer att referera till tempelberget och använder både den engelska och den arabiska namnet: "I call on all parties to maintain the status quo at Jerusalem's holy sites, including the Temple Mount, also known as Haram al-Sharif" (Trump, 2017 s. 3). Detta är effektivt både för att undvika missförstånd och för att få sig själv att framstå i bättre dager, då de kan ses som ett försonande drag. Detta kan framstå som paradoxalt, då han väljer att först säga det engelska namnet på berget för att sedan påpeka att det "också" kallas Haram al-Sharif, vilket även de är ett implicit uttryck för Donald Trumps sätt att dikotomisera mellan väst och orienten.

En annan svag punkt med översättningar är att åhörarnas kulturella kontext och tolkning påverkar, ett exempel är när Donald Trump säger att Jerusalem bör ta fram "Best in humanity" (Trump, 2017 s. 3), vilket givetvis är en definitionsfråga som i hög grad påverkas av individens religion, normer och regler.

En sista aspekt som påverkar konsumtionen av talet är när fragment av texten tas ut ur sitt sammanhang och på så vis kan manipulera textens ursprungliga budskap, vilket gör det svårt för åhöraren att få en verklighetstrogen bild. Ett exempel skulle vara att använda en mening där Trump säger positiva saker om mellanöstern: "The Middle East is a region rich with culture, spirit, and history. Its people are brilliant, proud, and diverse, vibrant and strong" och sedan välja att helt utesluta meningen därefter: "But the incredible future awaiting this region is held at bay by bloodshed, ignorance, and terror." (Trump, 2017 s. 4), vilket är ett tydligt sätt att manipulera den bild som förmedlas. Detta har potential att påverka konsumtionen av talet och riskerar att bli allt vanligare på grund av ett allt mer polariserat medielandskap.

Alla de punkter angående produktionen, distributionen och konsumtionen av Donald Trumps proklamation som tagits upp bidrar givetvis till att påverka åhörarna på många olika plan och framförallt distributionen och konsumtionen av talet är i detta fall väsentligt för det diskursiva genomslaget hos allmänheten.

6.3 Social praktik

Den sista analysnivån utgår från den sociala praktiken, och består i detta fall huvudsakligen utav en analys av icke diskursiv praktikers inverkan på diskursen. Målet är att försöka se den orientaliska diskursen i relation till sin omgivning och undersöka på vilka vis detta uttrycks.

Den mest prominenta icke diskursiva praktiken som framträder i den videoinspelade versionen av talet (CNN, 2018), är den visuella uppvisningen av traditionella maktsymboler. Podiet som Donald Trump står vid är dekorerat med Vita Husets officiella emblem. Bakom podiet hänger en målning av USA:s första president George Washington (1789–1797) och på sidorna syns två flaggor. Till höger står USA:s officiella röd och vitrandiga flagga som representerar alla 52 delstater och på den vänstra sidan syns flaggan som representerar presidenten själv och uppvisar den amerikanska presidentens officiella vapensköld. En sista viktig detalj är vicepresident Mike Pence som under hela talet står allvarligt lyssnande på Donald Trumps högra sida invid den amerikanska flaggan.

Alla dessa attribut bidrar till att uppvisa president ämbetets ceremoniella förankring i den amerikanska traditionen och används för att skänka legitimitet. Mike Pence närvaro i rummet signalerar en enad administration och tjänstgör som en påminnelse om det demokratiska ursprunget då både president och vicepresident enligt amerikansk sed är valda av folket och därför båda är representanter för den demokratiska gången.

En sista inte helt oviktig aspekt är den anmärkningsvärt stora mängd juldekorationer som syns i Vita Husets diplomatiska mottagningsrum där talets spelades in. Talet framförs den 6 december och Vita Husets är således juldekorerat, emellertid är detta ingen självklarhet, utan ett medvetet val av den amerikanska administrationen. Alla rum i huset var inte juldekorerade under december månad, ett tydligt exempel är Vita Husets pressrum som helt saknade julrelaterade utsmyckningar vid samma tidpunkt. Detta kan ha flera olika förklaringar och en möjlighet är att framhålla den amerikanska kulturen och mana fram positiva konnotationer hos de inhemska åhörarna, samtidigt som det är en klar markering mot de judar och muslimer

som inte firar den aktuella högtiden. Vilket på ett effektivt sätt uppvisar de amerikanska folkets kulturella tillhörighet samtidigt som de illustrerar populärkulturella skillnader. Detta kan anses okänsligt och var något som den tidigare presidenten Barack Obama (2009–2017) uttalat och avsiktligt avhållit sig från.

Följaktligen kan vi konstatera att Trump administrationen lägger sig vinn om att framhålla den amerikanska kulturen genom julutsmyckningar och andra betydande symboler för att framhäva landet. Fokus läggs på att belysa ämbetets traditionella makt och dess demokratiska grund, då allt detta medverkar till att förmedla ett starkt visuellt intryck till åhörarna vilket förtydligar och förstärker skillnaderna mellan USA och resten av världen. Enligt Edward Saids teori så bidrar dessa symboler till att skapa en dikotomiskt uppdelningen mellan USA och orienten, då de amerikanska inslagen framhålls samtidigt som andra nationer nästan helt försvinner trots att talet explicit vänder sig till alla som är involverade i konflikten.

7. Slutsatser

Syftet med denna uppsats har varit att undersöka USA:s hegemoniska inflytande över Israel-Palestinakonflikten. Mer bestämt hur Donald Trump väljer att porträttera olika nationer i sitt tal, den 6 december 2017. Hans retorik når ut till ett stort antal människor världen över, vilka riskerar att internalisera den bild som målas upp och i längden skulle kunna påverka konflikten mellan Israel och Palestina. En konflikt som länge fångat det internationella samfundets intresse trots eller kanske på grund av konfliktens segdragna natur, då fredsprocessen varit långsam och instabil vilket blivit ett orosmoln för alla länderna i regionen.

Sättet som Donald Trump väljer att porträttera de olika nationerna på avspeglas i Edward Saids (1978) teorier om orientalism, då han genom hela talet implicit målar upp en uppdelning mellan vi och dom, detta dikotomiska sätt att dela upp verkligheten återkommer som en röd tråd genom hela framträdandet, således har den postkoloniala teorin framgångsrikt använts för att sätta ljus på bakomliggande faktorer och förhållningssätt som återfinns i talet.

För att vidare förtydliga analysens grundpelare användes den kritiska diskursanalysen, närmare bestämt Norman Faircloughs tre analysnivåer: diskurs som text, den diskursiva praktiken och den sociala praktiken, vilket gjorde det möjligt att se talet utifrån ett bredare

sammanhang och den övergripande diskursen kunde skönjas. Under analysen framträdde spår av en orientalistisk världssyn, vilken var återkommande i alla tre analysnivåer. Allra tydligast framträdde den i ”diskurs som text”, där ett tydligt exempel är Donald Trumps val att aldrig referera till Palestina som nation utan istället talar om palestinier eller det palestinska folket och på så vis skapa en dikotomi där USA och Israel står tillsammans på ena sidan och Palestina på den andra.

Vid analysen av den ”diskursiva praktiken” framgår hur produktionen, distributionen och konsumtionen av talet är färgat av Donald Trumps underliggande ideologi och på så vis förstärker den befintliga diskursen. Produktionen av talet gav utrymme för Donald Trump att sätta agendan och på så vis påverka den allmänna debatten, han hade också möjligheten att definiera vem som var ansvarig för oroligheterna, dock var han noggrann med att endast kritisera Palestina implicit och han valde även att referera till dem som mellanöstern, vilket är en tvetydig term då den lämnar åhörarna själva att tolka vilka som inkluderas eller ej.

Distributionen av talet i kombination med ämnets känsliga natur påverkade signifikant talets genomslagskraft, då Trump administrationen valt att bjuda in ett stort antal reportrar som återgav talet i olika medier. De valde även att lägga ut ett kort sammandrag av talet på Donald Trumps officiella Twitter konto, vilket vidare spred budskapet och bidrog till att stärka talets inverkan på åhörarna. Talets tillgänglighet är stor och påverkar följaktligen även konsumtionen av talet. Konsumtionen av talet är känsligt då det är förhållandevis lätt att manipulera textens innehåll, det finns också en risk att talet i fråga feltolkas, på grund av dåliga översättningar eller människors tidigare uppfattningar och kontext.

Så hur framställs USA, Israel och Palestina i Donald Trumps tal från den 6 december 2017? Trots att talet i huvudsak kretsade kring konflikten mellan Israel och Palestina, gavs USA stort utrymme och initialt fokuserade Donald Trump på inrikes kritik, då han var öppet kritisk gentemot de tidigare presidenternas handlande i ambassadfrågan. I stora drag framhålls de tidigare presidenterna som initiativlösa och inkompetenta. Samtidigt läggs mycket energi på att förmedla en positiv bild av Donald Trump själv genom ett strategiskt användande av uttryck som ”jag” och ”vi” i kombination av kärnfulla metaforer. Från ett visuellt perspektiv framhålls även flertalet amerikanska maktsymboler, som president emblemet och den amerikanska flaggan. Även vicepresident Mike Pence närvaro nyttjas för att understryka landets demokratiska grund. Det anmärkningsvärda användandet av traditionella

maktsymboler bidrar således starkt till att förmedla ett pro amerikanskt intryck, vilket står i stark kontrast till den totala avsaknaden av representation för Israel och Palestina.

Israel är det ord och även ämne som kommer upp flest gånger i talet och Donald Trump försöker konsekvent att framhålla landet i ett positivt ljus. Ett påtagligt exempel är de flertal tillfällen då han påpekar Israels demokratiska uppbyggnad, vilket är ett försök att koppla samman Israel och USA, för att legitimera Israels handlande och USA:s stöd. Detta tycks vara en medveten strategi för att skapa ett dikotomiskt förhållande mellan Israel och USA på den positiva sidan, medan Palestina befinner sig på den motsatta delen av spektrumet. Vid ett flertal tillfällen förs Israels historiska relation till Jerusalem fram som ett viktigt argument, då Donald Trump framställer det som grundläggande för Israels rätt till staden. Genom hela talet står således Donald Trump orubblig vid Israels sida och han lägger sig vinn om att framställa Israel i ett så positivt sken som möjligt.

Anmärkningsvärt är att Donald Trump inte nämner Palestina en enda gång under de cirka elva minuter långa talet, istället refererar han ett fåtal gånger till det palestinska folket. Detta kan tolkas som ett uttryck för Donald Trumps strategi att osynliggöra den palestinska nationens existens, den existens som det palestinska folket har kämpat för sedan staten Israels bildande 1948, dock är han försiktig med att uttryckligen kritisera det palestinska folket och i talets andra hälft väljer han att endast prata om "folket i mellanöstern". Vilket är en direkt referens till palestinierna, då han genom talets gång gör klart att Israel, enligt honom, inte inkluderas i den definitionen. Igenom hela talet väljer Donald Trump att implicit kritisera det palestinska folket, framförallt genom att måla upp en högst ofördelaktig bild av dem eller "mellanöstern". Bland annat så får han det att framstå som att det palestinska folket är ansvariga för de oroligheter som äger rum, då han insinuerar att palestinierna inte är "villiga" att hitta en lösning på konflikten.

Följaktligen väljer Donald Trump att framställa de olika nationerna på flera olika vis både implicit och explicit. Han håller fast vid sin tilltro till sig själv och står vid Israels sida medan Palestina och det palestinska folket mestadels refereras till implicit med en negativ underton. Detta skapar flertalet tydliga dikotomier som han bygger på successivt genom talet. Således lyckas inte Donald Trumps välformulerade tal att dölja en mycket tudelad bild, där USA, Israel och Palestina framställs hjärtskärande olika.

7.1 Avslutande tankar

Det är omöjligt att säga exakt vilka effekter Donald Trumps sätt att uttala sig om de olika nationerna kommer att ha på den enskilda individen, likafullt kan vi slå fast att det har en påverkan. Således rekommenderas framtida forskare inom detta område att titta närmare på möjliga faktorer potential att påverka den enskilda individen. Exempelvis via en större undersökning där Donald Trumps sätt att uttrycka sig om terrorism, relaterat till Israel och Palestina, undersöks mer ingående utifrån en större mängd empiriskt material, bestående av officiella uttalanden.

Referenser

- Griffiths, M. (2007). *International Relations Theory for the Twenty-First Century: An Introduction*. London: Routledge.
- Anderson, S. & Schwartz, Y. *How to Move the U.S. Embassy to Jerusalem*, 30 November 2017 <http://foreignpolicy.com/2017/11/30/how-to-move-the-u-s-embassy-to-jerusalem/> (Hämtad 2018-04-21)
- Börjesson, M. (2003) *Diskurser och konstruktioner. En sorts metodbok*. Lund: Studentlitteratur.
- Baylis, J., Smith, S., & Owens, P. (2016). *The globalization of world politics: An introduction to international relations* (7., [rev.] uppl. ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Benjamin Netanyahu, (6 December 2017) *PM Netanyahu's Response to President Donald Trump's Statement*, http://www.pmo.gov.il/English/MediaCenter/Spokesman/Pages/spoke_statement061217.aspx (Hämtad 2018-04-20)
- Benvenisti, M (1976). *Jerusalem, the Torn City*. Minnesota: University of Minnesota Press.
- Bergström, G., & Boréus, K. (2005). *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys* (2., [omarb.] uppl. ed.). Lund: Studentlitteratur.
- Bird, S. (2003). *The Audience in Everyday Life*. New York: Routledge.
- Börjesson, M. (2003) *Diskurser och konstruktioner. En sorts metodbok*. Lund: Studentlitteratur.
- Jennings Bryant, & Dolf Zillmann. (2002). *Media effects: Advances in theory and research* (2nd ed., LEA's communication series). Routledge.
- Jared Kushner, (14 Maj 2018) Jared Kushner speaks at the opening ceremony of the US embassy in Jerusalem- BBC News, <https://www.youtube.com/watch?v=Qyff5m1Egr0> (Hämtad 2018-05-16)
- Cherkaoui, M. (2017). *Trump's Death Kiss on the Middle East*. Al Jazeera Centre for Studies.
- CNN, (6 December 2017) *Trump: Israel's capital is now Jerusalem*. https://www.youtube.com/watch?v=SR3jyhIK_kE (Hämtad 2018-03-11)

- Edwards, I. G. C. (2003). *On deaf ears: the limits of the bully pulpit*. <https://ebookcentral.proquest.com> (Hämtad 2018-04-25)
- Fairclough, N. (1992). *Discourse and social change*. Cambridge: Polity.
- Fairclough, N. (1995) *Media discourse*. London: Edward Arnold.
- Foucault, M., & Faubion, J. D. (2001). *Power*. New York: New Press.
- Gooch, A. and Huber, G. A. (2018), *Polls and Elections: Exploiting Donald Trump: Using Candidates' Positions to Assess Ideological Voting in the 2016 and 2008 Presidential Elections*. *Presidential Studies Quarterly*, 48: 342-356. doi:[10.1111/psq.12461](https://doi.org/10.1111/psq.12461)
- Government Publishing Office [US], *One Hundred Seventh Congress of the United States of America*, <https://www.gpo.gov/fdsys/pkg/BILLS-107hr1646enr/pdf/BILLS-107hr1646enr.pdf> (Hämtad 2018-04-20)
- Government Publishing Office [US], *Jerusalem Embassy Act of 1995* <https://www.gpo.gov/fdsys/pkg/PLAW-104publ45/html/PLAW-104publ45.htm> (Hämtad 2018-05-17)
- Hassan, S. (2013). *Israel's Geopolitical Dilemma And the Upheaval in the Middle East*. The Joseph and Alma Gildenhorn Institute for Israel Studies, College Park, MD.
- Hodgkins, A. (2017). Relocating the US embassy in israel: A cost benefit analysis for trump administration. *American Diplomacy*, 1-5 <https://search-proquest-com.ezproxy.ub.gu.se/docview/1955990736?accountid=11162> (Hämtad 2018-05-02)
- Horvath, R. (1972). A Definition of Colonialism. *Current Anthropology*, 13(1), 45-57.
- Jhally, S. (Regissör). (1998). *Edward Said On Orientalism* [Film]. https://www.youtube.com/watch?v=fVC8EYd_Z_g&t=859s (Hämtad 2018-05-19)
- Jamieson, K., & Hardy, B. (2011). The Effect of Media on Public Knowledge. *The Oxford Handbook of American Public Opinion and the Media*, The Oxford Handbook of American Public Opinion and the Media.
- Khan, M. (2017). *After Trump's Jerusalem Declaration, What Next?*, 19 December, 2017 https://works.bepress.com/muqtedar_khan/75/download/ (Hämtad 2018-04-21)
- Loomba, A., & Söderlind, O. (2006). *Kolonialism/Postkolonialism : En introduktion till ett forskningsfält*. Stockholm: Tankekraft.
- Mark, C. R. (2005). *Israel: U.S. Foreign Assistance*. Congressional Research Service ~ The Library of Congress.

- McLeod, J. (2010). *Beginning postcolonialism* (2., [rev. and updated] ed., Beginnings). Manchester: Manchester University Press.
- Mogherini, F. (6 December 2017). *European Union* . https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage/36910/statement-hrvp-federica-mogherini-announcement-us-president-trump-jerusalem_en (Hämtad 2018-05-07)
- Mio, Riggio, Levin, & Reese. (2005). Presidential leadership and charisma: The effects of metaphor. *The Leadership Quarterly*, 16(2), 287-294.
- Morris, Benny (2003). *The Birth of the Palestinian Refugee Problem Revisited*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Murphy, S. (2003). Congressional Effort to Move U.S. Embassy to Jerusalem. *American Journal of international Law*, 97(1), 179-180. Doi:10.2307/3087116 <https://www.cambridge.org/core/journals/american-journal-of-international-law/article/div-clasitlecontemporary-practice-of-the-united-states-relating-to-international-lawdiv/4F284EAE001BA6B95063770104F74435> (Hämtad 2018-04-21)
- National Archives, (14 Maj 1948). *National Archives Celebrates 60th Anniversary of the State of Israel*. <https://www.archives.gov/press/press-releases/2008/nr08-89.html> (Hämtad 2018-04-21)
- Peirce, C., & Matz, R. (1990). *Pragmatism och kosmologi* (Filosofi och samhällsteori). Göteborg: Daidalos.
- Pixabay. (2018) Siluett [bild]. <https://pixabay.com/sv/trump-ordf%C3%B6rande-usa-flagg-stj%C3%A4rna-2042378/> (Hämtad 2018-05-20)
- Reuters, (7 December 2017) *Iraq demands U.S. backtrack on Jerusalem, summons ambassador* <https://www.reuters.com/article/us-usa-trump-israel-iraq-diplomacy/iraq-demands-u-s-backtrack-on-jerusalem-summons-ambassador-idUSKBN1E117S> (Hämtad 2018-03-14)
- Said, E. (1978). *Orientalism*. New York: Pantheon Books.
- Said, E., & Sjöström, H. (1993). *Orientalism* (Ny utg.] ed., Ordfront pocket). Stockholm: Ordfront.
- Sen, A. (2002). How to Judge Globalism. *The American Prospect*, Volym (13), 1-8 <http://www2.econ.uu.nl/users/marrewijk/pdf/ihs/geo/sen%202000%20judge%20glob.pdf> (Hämtad 2018-04-21)
- Shalit, E. (2010) Jerusalem. In: Leeming D.A., Madden K., Marlan S. (eds) *Encyclopedia of Psychology and Religion*. Springer, Boston, MA.

- Svenska FN-förbundet, 2016. *Palestina* (elektroniskt), 26 januari 2016. <https://www.globalis.se/Konflikter/Palestina> (Hämtad 2018-05-19)
- Trump, D. (6 December 2017) Hämtad från Twitter: <https://twitter.com/realdonaldtrump/status/938517073508163584> (Hämtad 2018-05-19)
- Trump, D. (14 Maj 2018) Hämtad från Twitter: <https://twitter.com/realDonaldTrump/status/996021417622851584> (Hämtad 2018-05-14)
- United Nations, (1947). *The plan of partition and the end of the British mandate*, <http://www.un.org/Depts/dpi/palestine/ch2.pdf> (Hämtad 2018-03-12)
- United Nations, (3 September 1993). *Israel-PLO Recognition: Exchange of Letters between PM Rabin and Chairman Arafat* <https://unispal.un.org/DPA/DPR/unispal.nsf/0/36917473237100E285257028006C0BC5> (Hämtad 2018-05-18)
- United Nations. (8 December 2017). *UN/Jerusalem*. <https://www.unmultimedia.org/tv/unifeed/asset/2056/2056061/> (Hämtad 2018-05-07)
- United Nations. (21 December 2017). *General Assembly Overwhelmingly Adopts Resolution Asking Nations Not to Locate Diplomatic Missions in Jerusalem*. <https://www.un.org/press/en/2017/ga11995.doc.htm> (Hämtad 2018-05-17)
- Vita Huset. (6 December, 2017) *Statement by President Trump on Jerusalem*, <https://www.whitehouse.gov/briefings-statements/statement-president-trump-jerusalem/> (Hämtad 2018-03-08)
- Winther Jørgensen, M. & Phillips, L. (1999). *Diskursanalys som teori och metod*. Översättning: Sven-Erik Torhell. Lund: Studentlitteratur.
- Winther Jørgensen, M., Phillips, L. & Torhell, S. (2000). *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitteratur.
- World Health Organization (2018). *Situation report, occupied Palestinian territory, Gaza, 14th- 15th May 2018*. World Health Organization, regional office for the Eastern Mediterranean. http://www.emro.who.int/images/stories/palestine/documents/WHO-Health_Cluster-Special-SitRep-on- Gaza-May_15-2018.pdf?ua=1 (Hämtad 2018-05-16)
- Yarhi-Milo, K. (16 Maj 2018). *After Credibility: American Foreign Policy in the Trump Era* <https://www.foreignaffairs.com/articles/2017-12-12/after-credibility> (Hämtad 2018-04-23)

- Zarefsky, D. (2004), Presidential Rhetoric and the Power of Definition. *Presidential Studies Quarterly*, 34: 607-619. doi:[10.1111/j.1741-5705.2004.00214.x](https://doi.org/10.1111/j.1741-5705.2004.00214.x)
- Zoughbi, B. A. (2016). *Trump's Plan to Move the US Embassy to Jerusalem: A discussion of International Humanitarian Law and International Diplomatic Law*. Al Jazeera Centre for Studies.

KODORD

OMNÄMNS BESKRIVNING

1. Omnämmande av specifika länder:

1.1 USA

9 Omnämns i relation till tidigare presidenter ev. landets ställning

1.2 Israel

21 Tas oftast upp i anslutning till Jerusalem

1.3 Palestina

0 Omnämns aldrig som självständig nation

1.4 Palestinier

6 Refererar till den palestinska befolkningen

2. Individ vs samhörighet

2.1 Jag

16 Används i samband med positiv förändring som Trump personligen planerade att genomföra

2.2 Vi

11 Med "vi" refererade Trump till honom själv och medborgarna som en grupp

3. Teman

3.1 Tidigare presidenter

6 Refererar till negativa aspekter med tidigare presidenters handlande

3.2 Fredsprocessen

8 Refereras till något som bör/ska genomföras

3.3 Metaforer

12 Används för att ge mer tyngd åt uttalandet

EXEMPEL FRÅN DATA

1. Omnämmande av specifika länder:

1.1 USA - "presidents representing the United States have declined to officially recognize Jerusalem..." (s2)

1.2 Israel - "Therefore, I have determined that it is time to officially recognize Jerusalem as the capital of Israel" (s2)

1.3 Palestina -

1.4 Palestinier - "My announcement today marks the beginning of a new approach to conflict between Israel and the Palestinians" (s1)

2. Individ vs samhörighet

2.1 Jag - "When I came into office, I promised to look at the world's challenges with open eyes and very fresh thinking" (s1)

2.2 Vi - "...join us in the noble quest for lasting peace" (s4)

3. Teman

3.1 Tidigare presidenter - "While previous presidents have made this a major campaign promise, they failed to deliver" (s4)

3.2 Fredsprocessen - "The United States remains deeply committed to helping facilitate a peace agreement that is acceptable to both sides" (s3)

3.3 Metaforer- "a recognition of reality" (s3)

Statement by President Trump on Jerusalem

— FOREIGN POLICY | Issued on: December 6, 2017

Diplomatic Reception Room

1:07 P.M. EST

THE PRESIDENT: Thank you. When I came into office, I promised to look at the world's challenges with open eyes and very fresh thinking. We cannot solve our problems by making the same failed assumptions and repeating the same failed strategies of the past. Old challenges demand new approaches.

My announcement today marks the beginning of a new approach to conflict between Israel and the Palestinians.

In 1995, Congress adopted the Jerusalem Embassy Act, urging the federal government to relocate the American embassy to Jerusalem and to recognize that that city — and so importantly — is Israel's capital. This act passed Congress by an overwhelming bipartisan majority and was reaffirmed by a unanimous vote of the Senate only six months ago.

Yet, for over 20 years, every previous American president has exercised the law's waiver, refusing to move the U.S. embassy to Jerusalem or to recognize Jerusalem as Israel's capital city.

Presidents issued these waivers under the belief that delaying the recognition of Jerusalem would advance the cause of peace. Some say they lacked courage, but they made their best judgments based on facts as they understood them at the time. Nevertheless, the record is in.

After more than two decades of waivers, we are no closer to a lasting peace agreement between Israel and the Palestinians. It would be folly to assume that repeating the exact same formula would now produce a different or better result.

Therefore, I have determined that it is time to officially recognize Jerusalem as the capital of Israel.

While previous presidents have made this a major campaign promise, they failed to deliver. Today, I am delivering.

I've judged this course of action to be in the best interests of the United States of America and the pursuit of peace between Israel and the Palestinians. This is a long-overdue step to advance the peace process and to work towards a lasting agreement.

Israel is a sovereign nation with the right like every other sovereign nation to determine its own capital. Acknowledging this as a fact is a necessary condition for achieving peace.

It was 70 years ago that the United States, under President Truman, recognized the State of Israel. Ever since then, Israel has made its capital in the city of Jerusalem — the capital the Jewish people established in ancient times. Today, Jerusalem is the seat of the modern Israeli government. It is the home of the Israeli parliament, the Knesset, as well as the Israeli Supreme Court. It is the location of the official residence of the Prime Minister and the President. It is the headquarters of many government ministries.

For decades, visiting American presidents, secretaries of state, and military leaders have met their Israeli counterparts in Jerusalem, as I did on my trip to Israel earlier this year.

Jerusalem is not just the heart of three great religions, but it is now also the heart of one of the most successful democracies in the world. Over the past seven decades, the Israeli people have built a country where Jews, Muslims, and Christians, and people of all faiths are free to live and worship according to their conscience and according to their beliefs.

Jerusalem is today, and must remain, a place where Jews pray at the Western Wall, where Christians walk the Stations of the Cross, and where Muslims worship at Al-Aqsa Mosque.

However, through all of these years, presidents representing the United States have declined to officially recognize Jerusalem as Israel's capital. In fact, we have declined to acknowledge any Israeli capital at all.

But today, we finally acknowledge the obvious: that Jerusalem is Israel's capital. This is nothing more, or less, than a recognition of reality. It is also the right thing to do. It's something that has to be done.

That is why, consistent with the Jerusalem Embassy Act, I am also directing the State Department to begin preparation to move the American embassy from Tel Aviv to Jerusalem. This will immediately begin the process of hiring architects, engineers, and planners, so that a new embassy, when completed, will be a magnificent tribute to peace.

In making these announcements, I also want to make one point very clear: This decision is not intended, in any way, to reflect a departure from our strong commitment to facilitate a lasting peace agreement. We want an agreement that is a great deal for the Israelis and a great deal for the Palestinians. We are not taking a position of any final status issues, including the specific boundaries of the Israeli sovereignty in Jerusalem, or the resolution of contested borders. Those questions are up to the parties involved.

The United States remains deeply committed to helping facilitate a peace agreement that is acceptable to both sides. I intend to do everything in my power to help forge such an agreement. Without question, Jerusalem is one of the most sensitive issues in those talks. The United States would support a two-state solution if agreed to by both sides.

In the meantime, I call on all parties to maintain the status quo at Jerusalem's holy sites, including the Temple Mount, also known as Haram al-Sharif.

Above all, our greatest hope is for peace, the universal yearning in every human soul. With today's action, I reaffirm my administration's longstanding commitment to a future of peace and security for the region.

There will, of course, be disagreement and dissent regarding this announcement. But we are confident that ultimately, as we work through these disagreements, we will arrive at a peace and a place far greater in understanding and cooperation.

This sacred city should call forth the best in humanity, lifting our sights to what it is possible; not pulling us back and down to the old fights that have become so totally predictable. Peace is never beyond the grasp of those willing to reach.

So today, we call for calm, for moderation, and for the voices of tolerance to prevail over the purveyors of hate. Our children should inherit our love, not our conflicts.

I repeat the message I delivered at the historic and extraordinary summit in Saudi Arabia earlier this year: The Middle East is a region rich with culture, spirit, and history. Its people are brilliant, proud, and diverse, vibrant and strong. But the incredible future awaiting this region is held at bay by bloodshed, ignorance, and terror.

Vice President Pence will travel to the region in the coming days to reaffirm our commitment to work with partners throughout the Middle East to defeat radicalism that threatens the hopes and dreams of future generations.

It is time for the many who desire peace to expel the extremists from their midst. It is time for all civilized nations, and people, to respond to disagreement with reasoned debate -- not violence.

And it is time for young and moderate voices all across the Middle East to claim for themselves a bright and beautiful future.

So today, let us rededicate ourselves to a path of mutual understanding and respect. Let us rethink old assumptions and open our hearts and minds to possible and possibilities. And finally, I ask the leaders of the region — political and religious; Israeli and Palestinian; Jewish and Christian and Muslim — to join us in the noble quest for lasting peace.

Thank you. God bless you. God bless Israel. God bless the Palestinians. And God bless the United States. Thank you very much. Thank you.

(The proclamation is signed.)

END

1:19 P.M. EST